

PETROLUL LIDER!

FOTBAL

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ DIN LONDRA:

- **Anglia se pregătește pentru campionatul mondial**
- **PRIMA ETAPĂ A RETURULUI ÎN IMAGINI**

3-2 CU DINAMO PITEȘTI

ASALT LA POARTA LUI NICULESCU.

De la stînga la dreapta: MOCANU, FLOREA, NICULESCU, ȚIRCOYNICU, ȘI BARBU.

Foto: PAUL ROMOȘAN

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Pag. 6-7 **HANDBAL**

**TURNEUL VICTORIOS DIN
ȚĂRILE NORDICE**

Nr. 6 (173)
MARTIE 1966
Anul XIX

NATAȚIE

Aceasta-i Cristina Balaban!

Foto cronica

BUCUREȘTI, 13 MARTIE: Rapid—Știința Timișoara 3—1, în campionatul republican de volei la categoria A — seria I masculină. Studenții, ocupanți ai locului 10 în clasament, profitând din plin de forma slabă din acea zi a campionilor, au izbutit performanța de a le zmulge un set la ei acasă, în Giulești. Iată, în ilustrația de mai jos, blocajul timișorenilor (Iordache+Kohn) stopind un atac efectuat de rapidistul Drăgan. La dublaj în terenul Științei: Coste.

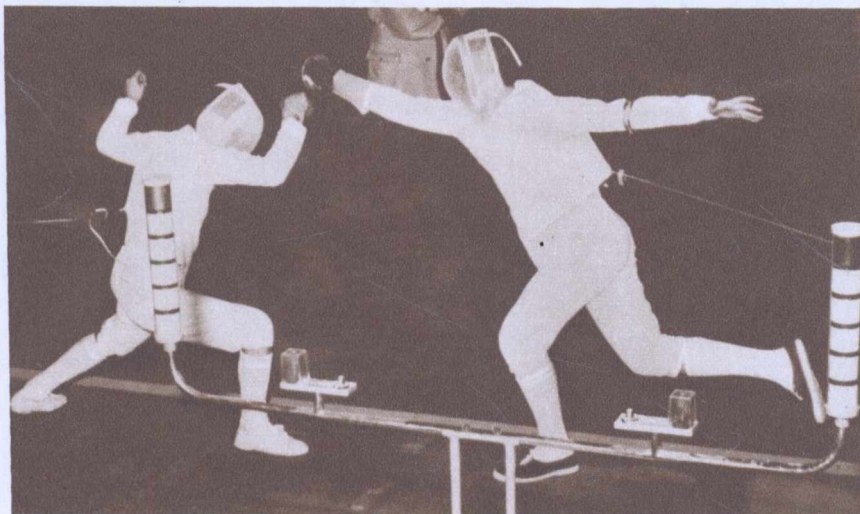

ÎN PARCUL SPORTIV «23 AUGUST» din Capitală s-a consumat ultimul act al campionatelor republicane de cros ediția 1965—1966. Miile de spectatori au asistat la o întrecere spectaculoasă și de un nivel tehnic bun.

Trofee au fost atribuite astfel:

Junioare — 1 000 m: 1. El. Baci (Șc. Sp. U.C.F.S. Roman), 2. Cl. Iacob (Progresul), 3. El. Ionescu (Constructorul); pe echipe: 1. Constructorul București, 2. Liceul nr. 4 Timișoara, 3. C.S.M. Cluj. Juniori — 3 000 m: 1. R. Rusu (C.S.M. Cluj), 2. D. Săvescu (Banatul Timișoara), 3. I. Dima (Metalul); pe echipe: 1. Metalul București, 2. C.S.M. Cluj, 3. Banatul Timișoara. Seniori semifonști — 4 000 m: 1. C. Bloțiu (Rapid), 2. I. Căpraru (Steaua), 3. Gh. Plăcintaru (Steaua); pe echipe: 1. Steaua, 2. Știința București, 3. Banatul Timișoara. Seniori — 1 800 m: 1. V. Gabor (Dinamo Brașov), 2. El. Teodorof (Dinamo), 3. Fl. Stancu (Steaua); pe echipe: 1. C.S.M. Cluj, 2. Banatul Timișoara. Seniori — 8 000 m: 1. A. Barabaș (Dinamo), 2. Z. Vamoș (Dinamo), 3. N. Mustață (Dinamo); pe echipe: 1. Dinamo București, 2. Steaua, 3. Metalul Hunedoara.

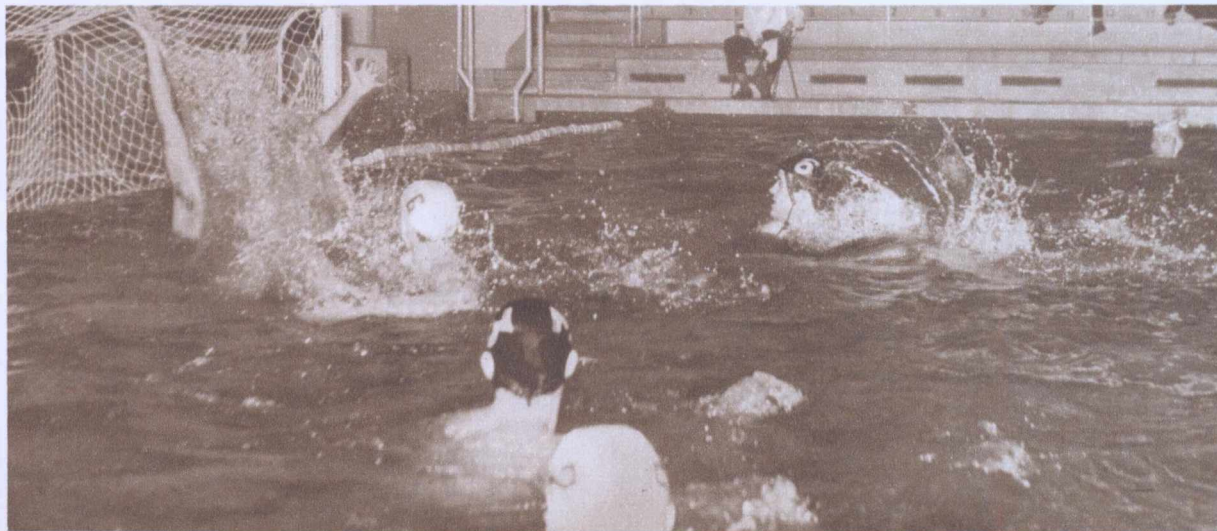
În fotografii: o secvență din proba rezervată semifonștilor (stinga) și o secvență din aceea rezervată seniorilor la 8 000 m (ordinea din imagine: Zoltan Vamoș, Nicolae Mustață, Andrei Barabaș și Ion Rusnac).

SPADA ÎN... ACTUALITATE! Spadasini din patru țări — Italia, Polonia, R.D. Germană și România — au furnizat amatorilor de scrimă din Capitală un foarte reușit spectacol sportiv. Prezența la București a unor trăgători cu renume pe continent ca Francescone, Pavia, Musmecci, Rutkowsky, Dumke și Schultze a sporit interesul față de acest concurs internațional, apreciat de toți specialiștii prezenți ca «excelentă propagandă pentru sportul armelor albe» (Giancarlo Brusati, vicepreședinte al Federației italiene de scrimă, membru permanent în Directoratul campionatelor mondiale). Imaginea noastră îl înfățișează pe reprezentantul României, Anton Porgrăț (elev în clasa a XI-a) — dreapta — susținând un asalt foarte dificil în compania lui Giorgio Pavia, pe care avea să-l câștige cu 5—4. Mecul s-a încheiat cu scorul de 9—7 pentru România, iar concursul cu un frumos succes al culorilor noastre: locul 2 pe echipe, înaintea puternicelor formații ale Italiei și Poloniei!

IUBITORII JOCULUI DE POLO din Capitală au avut recent prilejul să urmărească una din formațiile primei ligi a campionatului iugoslav. Mai mult, Medvesciak Zagreb se prezenta la București cu un frumos loc IV, obținut în campionatul de iarnă al țării vecine. La «pupitrul» echipei — fostul internațional și actualmente reputat arbitru, nelipsit la marile competiții, Alexander Seifert.

Replica oferită însă de formațiile întâlnite de Medvesciak la București a surprins pe oaspeți. Mai întâi, poloștii de la Rapid — mult schimbați în bine — au realizat o victorie (4—2), meritată. Apoi, a fost rindul vicecampionilor noștri să-și măsoare forțele cu «7-le» iugoslav. Steaua, fără să... strălucească, a repetat performanța, la un scor mai strins: 3—2. Imaginea noastră vă prezintă de altfel punctul victoriei realizat de tânărul Covaci. În sfârșit, pentru a nu face notă aparte, selecționata de tineret a Capitalei și-a mai înscris un succes în palmares, câștigând — la capătul celui mai pasionant meci din aceste trei zile — cu 7—6.

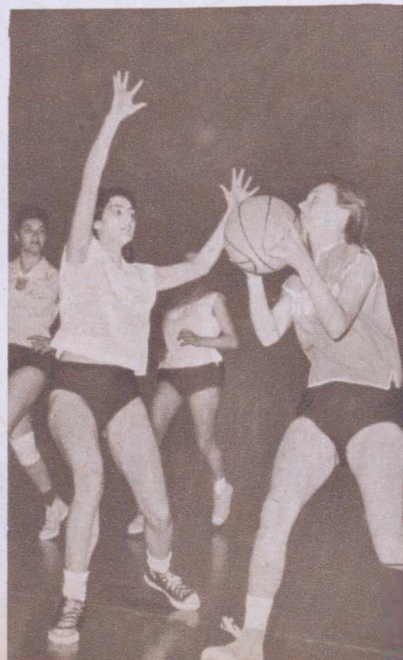
CONFIRMÎND SALTUL CALITATIV pe care l-a înregistrat, reprezentativa de hochei a țării noastre a reușit în Iugoslavia, la Zagreb, în grupa B a campionatului mondial, o performanță valoroasă. Locul 2 ocupat în clasamentul grupei de către echipa română este rezultatul victoriilor sale asupra unor formații deosebit de puternice. Hocheiștii noștri i-au întrecut pe sportivi din Norvegia, Elveția, Austria, Anglia și Ungaria, au făcut meci nul cu reprezentativa Iugoslaviei și au cedat în fața echipei R.F. Germane.

Iată alături un aspect de la întâlnirea România-Austria, încheiată cu severul scor de 7-1. În ilustrație poate fi văzut unul din putinele atacuri mai periculoase la poarta noastră, întreprinse de hocheiștii austrieci. Atacul a fost însă anihilat datorită intervenției lui Ionescu — stînga (lingă portarul Dumitras), Florescu (17), Czaka (3) și Pană, veniți cu toții în apărare.

AL 50-LEA CAMPIONAT național de rugbi a fost reluat sub frumoase auspicii. Chiar din prima etapă, formațiile fruntașe din Capitală au trebuit să ia notă de faptul că vor avea de făcut față anul acesta asaltului tot mai insistent al echipelor provinciale. Un adevărat duș rece au suportat campionii la Petroșani. În fața impetuozității studenților localnici, dinamoviștii au trebuit să facă eforturi cu adevărat mari pentru a reuși egalitatea (5-5). În fotografia de sus — a corespondentului nostru din Petroșani AUREL DULA — se poate vedea dîrzenia cu care a luptat înaintarea studenților (tricouri închise). Greu s-a impus și Grivița Roșie la Bîrlad (6-0), deși bîrlădenii suferă de pe urma pierderilor continue de efective. În ceea ce-i privește pe rugbiștii de la Progresul, ei au beneficiat de o fericită situație pentru a înscrie în ultima secundă de joc o încercare, care a decis într-un mod inechitabil partida lor cu Farul Constanța (3-0). Singurii care s-au impus cu adevărat în fața unei echipe provinciale, au fost rugbiștii de la Steaua (28-0 cu Precizia Săcele), dar ei au trebuit să aștepte ultimele 20 de minute pentru a profita de slăbiciunea brașovenilor și asta mai ales grație lui Penciuc, în mare formă. În fotografia din stînga — o fază din acest joc: mijlocasașul la grămadă Mateescu își deschide linia de treisferturi (foto V. BAGEAC).

LUPTA PENTRU ACUMULAREA unei zestre cît mai bogate în final este la ordinea zilei în campionatele republicane de baschet. În fotografia din stînga, o fază din meciul Rapid București-Stîința Timișoara (masculin seria I), în care victoria le-a revenit la un scor neașteptat de sever giuleștenilor: 77-54 (31-16). Predulea (nr. 13) înscrie încă un coș pentru Rapid, în poziția opoziției unui student timișorean. În fotografia din dreapta, o fază din întâlnirea feminină din seria a II-a, dintre Institutul de cultură fizică și Stîința Cluj. Victoria a revenit clujencelor cu scorul de 67-54 (32-28), dar rezultatul este direct proporțional cu valoarea celor două echipe. Imaginea redă un atac, cu mici șanse de reușită, al unei jucătoare de la Stîința Cluj.

Spartachiada la Tîrgu-Jiu are un cadru unic în toată lumea: POARTA SĂRUTULUI, una din marile opere în piatră ale lui Constantin Brâncuși. În imagine, eleve ale școlilor generale nr. 1 (asociația sportivă Luceafărul) și nr. 2 (asociația sportivă Olimpia) repetind un exercițiu de gimnastică.

Rezultatul competițiilor de mase la volei: această echipă — campioană regională la competițiile rezervate juniorilor și școlărilor. Fotografia a fost făcută la MASA DACICA, încă una din marile opere în piatră ale lui Constantin Brâncuși. De la stînga: Paula Birău, Liliana Ungurescu, Viorica Pirvu, Mirrela Teodorescu, Alexandra Vlădulescu, Constanța Marcu, Silvia Savu, Rodica Popescu.

GORJENII S-AU ÎMPRIETENIT CU SPORTUL

Cea mai bună echipă de handbal feminin din regiunea Oltenia, la categoria junioare. În picioare, de la stînga: Vasile Romanescu, profesor de matematică, directorul Liceului nr. 2 din Tîrgu-Jiu un animator al sportului, Lotty Urban, Niculina Iova, prof. Gheorghe Cîlniceanu, antrenor, Felicia Petras, Cecilia Pinzaru. Rîndul de jos: Ana Vlad, Nicolita Vădan, Constantina Bicoi, căpitanul echipei, bursieră, Alexandrina Virtosu. Lipsesc din fotografie: Doina Cera și Iuliana Popa. În fotografia de jos, aspect de la un antrenament al întregului lot.

Popas la PEȘIȘANI

...Ajung în Tirgu-Jiu. Atmosferă de primăvară, dar fără flori. Nu-i nimic, mi-am zis. Am venit pentru sport, nu pentru flori. Îl întâlnesc pe tovarășul Mihai Blaj, președintele consiliului orașenesc U.C.F.S.

— Bună ziua! Ne cunoaștem din '64. Pe atunci «Pandurii» aspirau, dar nu cine știe ce, la promovarea în categoria B. Oftau mai mult suporterii...

— Echipa se numește acum «Victoria». S-au mai schimbat lucrurile. Aspirațiile ei sînt mai mari, iar suporterii oftează mai puțin. Nu mai stau doar în tribună, mai coboară și pe teren. Au început și ei să facă sport. Îți dau câteva cifre, deși cifrele sînt mai mult pe placul contabililor și al echipei care dă goluri. În etapa pe asociații din cadrul Spartachiadei de iarnă au participat aproape 8 000 de oameni. Anul trecut și-au îndeplinit normele pentru insigne de polisportiv aproape 2 000 de persoane. Stadionul orașului este în renovare. Îi mărim capacitatea tribunelor, deoarece sîntem la un pas de... B. Îi reamenajăm și pista, și sectoarele de atletism. Știi, zilele trecute ne-a vizitat tovarășul Licsandru Pandele, antrenorul Mihaelei Peneș. Nu a fost o simplă vizită. A luat ființă, aici la Tirgu-Jiu, un centru de antrenament pentru atletism. Mai știi? S-o găsi din masa asta de gorjeni vreun olimpic. Zic numai așa, pentru că puțin știu că luptătorul Ion Alionescu este gorjean din Bilita, iar voleibaliștii Vasile Pavel și Ion Crivăț din Peștișani și din Bumbesti. Ce, strică să dăm lotului național de atletism unul de-al nostru? Să întrebe lumea: «Asta de unde-i?» Și el să răspundă: «Din orașul lui Brâncuși!».

— Oare te lauzi la fel și cu școlile?

— Nu mă laud! Asta-i realitatea. Poate să confirme și vicepreședintele consiliului nostru, tovarășul Manole Băloi!

— Îți este subaltern. Așa că...

— Atunci să mergem la fața locului!

Și am mers la fața locului. Dar fața locului era peste tot. Mihai Blaj nu se lăudase (s-a mai și plîns de unele neajunsuri, de unele greutăți, de unele subaprecieri din partea... Banilor de la Craiova).

Ajungem, în cele din urmă, la Liceul nr. 2 din localitate. Aici toți elevii învață să alerge, să sară, să arunce. În curtea școlii există o bază sportivă complexă: două terenuri de baschet, unul de volei, unul de handbal, o pistă de atletism, gropi pentru sărituri și, în fine, un teren de handbal și de volei, îngrădit și dotat cu proiectoare! Cîte asemenea terenuri cu instalație pentru meciuri în nocturnă există în curțile liceelor din țară? Bravo direcțiunii liceului și profesorilor de educație fizică! Bravo tuturor celor care au sprijinit acțiunea de captare a elementelor talentate din marele fluviu al sportului de mase. Echipa de handbal feminin a Liceului nr. 2 din Tirgu-Jiu, alcătuită din eleve frunțase la învățătură, a ocupat locul IV la ultimul campionat național de juniori (dar și aici am dat peste un «of»: gorjencele nu au avut șansa de a participa la «Cupa Sportul popular»).

Îl întreb pe Manole Băloi, fost atlet de performanță, care este obiectivul nr. 1 în Gorj pentru acest an. Îmi răspunde prompt: «Atletismul!». Deci, după ce gorjenii au fost atrași să facă «mișcarea în aer liber», să se întrecă așa, fără pretenții, intervine acum exigența. Toate sporturile trebuie să poarte viza atletismului.

...Am plecat din Tirgu-Jiu. Aceeași atmosferă de primăvară și atîta floare. Dar peste toate, o plăcută constatare: gorjenii s-au împrietenit cu sportul...

HORIA CRISTEA

Pentru cine nu știe, Peștișani este o comună din raionul Gorj, cuprinzînd satele Boasca, Borșteni, Frîncești, Gureni, Hobîta și Seuca. Peștișani este comuna lui Constantin Brâncuși. Marele sculptor român, considerat ca una din daltele de aur ale secolului nostru, s-a născut acum 90 de ani în cătunul Hobîta, la doi kilometri de Peștișani...

Intrăm în curtea liceului din Peștișani. Nu vă mirați! În Peștișani există liceu, acum. În clasele lui își pregătesc viitorul peste 600 de elevi. Acești elevi, aceste sute de tinere vîlăstare — în ochii cărora citești mindria de a fi de-al lui Brâncuși — care învață, învață învață, iubesc și sportul...

În curtea liceului din Peștișani elevii și-au durat o pistă de atletism (ale cărei denivelări și-au propus să le îndepărteze cit de curînd), un teren de volei, unul de handbal. Nu lipsesc nici marcajele, nici stîlpii, nici plasele și nici porțile.

Surpriza cea mai mare am avut-o însă în... liceu. O sală de gimnastică cu dimensiunile 18 m X 12 m. Aici, în timpul iernii, se refugiază voleiul, handbalul și atletismul, «încurcîndu-i» treburile gimnasticii. Gimnastica — stăpîna adevărată a sălii — a primit din partea conducerii școlii o zestre din care nu lipsește nici un aparat...

Am stat de vorbă cu tovarășii din conducerea liceului și a activității sportive. Nimeni din toți cei de față (directorul Gheorghe Peștișeanu, directorul adjunct Ion Blendea, profesorii de educație fizică Ion Nistorescu și Vladimir Spîneanu, directorul căminului cultural Ion Blendea-Neagu) nu a început să se bată cu pumnii în piept, să se laude. Le era parcă jenă că au făcut — după părerea lor — mult prea puțin: «Am obținut unele succese pe plan rațional și chiar regional. Acum dispunem de o bază tehnico-materială mai bună. Planul nostru pentru 1966 are 7 puncte: 1) primii în raion la cit mai multe discipline; 2) primii în confruntarea cu orașul Tirgu-Jiu la cel puțin o disciplină; 3) amenajarea completă a sălii de gimnastică; 4) finisarea pistei de atletism; 5) instalarea panourilor pe terenul de baschet; 6) amenajarea a încă unui teren de handbal; 7) instalarea barei fixe în sala de gimnastică.»

...Un scurt popas în care am aflat atîtea lucruri frumoase...

— H. C. —

În fotografii, aspecte din activitatea sportivă a elevilor din comuna Peștișani.

ITINERAR SCANDINAV

de IOAN MOSER
maestru emerit al sportului

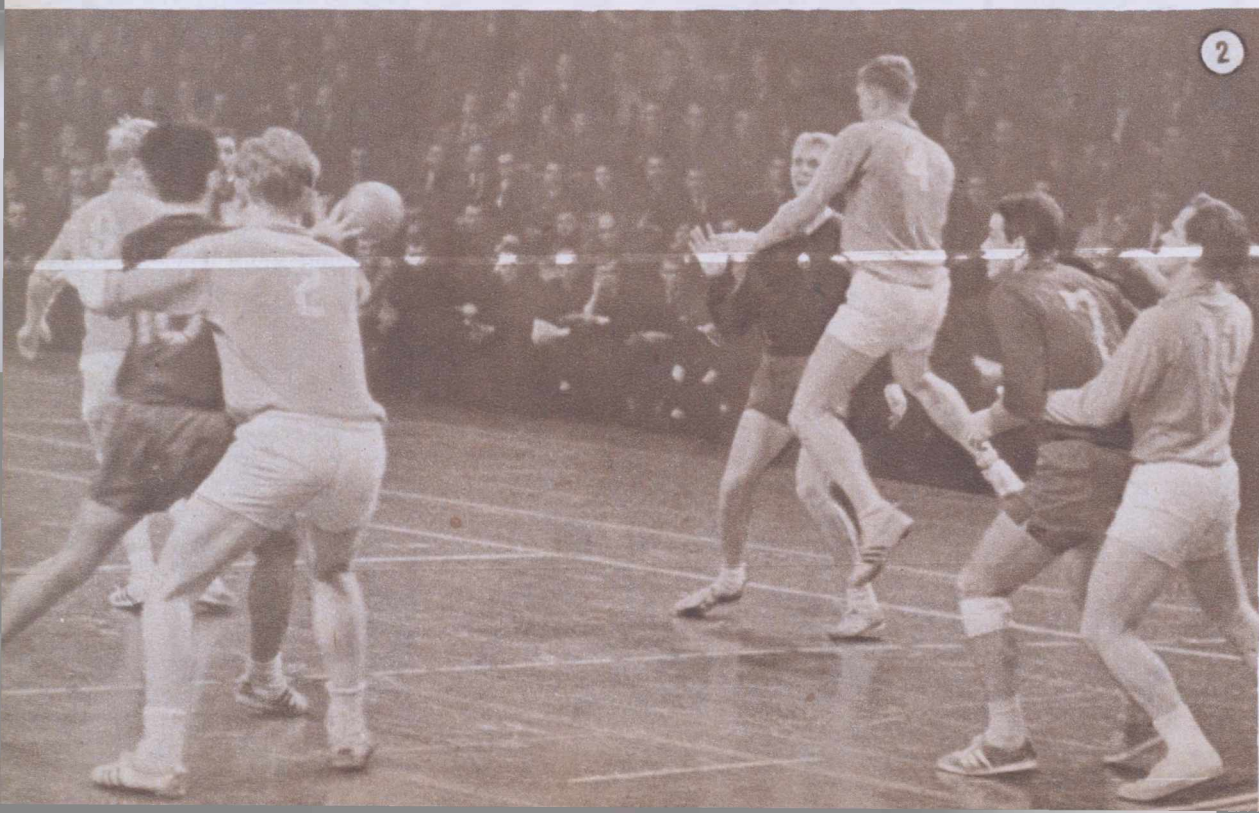
Turneul reprezentativei de handbal a României în țările nordice s-a încheiat, după cum se știe, cu victorie — sută la sută. La întoarcerea campionilor mondiali, dorind să dăm cititorilor noștri câteva amănunte despre acest turneu, ne-am adresat lui ION MOSER, cerându-i câteva impresii de călătorie. Amabil ca întotdeauna, maestrul emerit al sportului a răspuns cu plăcere. Ii dăm cuvântul...

«Sincer să fiu, nici nu știu cu ce să încep. Am văzut atât de multe lucruri care pe noi ne-au impresionat în mod deosebit încât îmi este foarte greu să fac o alegere. Totuși, pentru a reuși să răspund invitației revistei SPORT, am să încep cu... începutul, adică cu Danemarca, unde am susținut și primul meci al turneului.

Țara nefericitului prinț Hamlet are o suprafață de numai 43 042 km pătrați, cam cât regiunile noastre București și Banat luate la un loc. Copenhaga, capitala Danemarcei, ne-a primit luminată feeric în zecile de culori ale reclamelor cu neon. O bună parte dintre noi, cei mai... «bătrâni», o cunoșteam încă din anul 1963, când reprezentativa noastră a fost învinsă de cea daneză cu 15—14. Trebuie să recunoașteți, aveam un motiv foarte serios să nu o uităm.

Meciul cu reprezentativa de handbal a Danemarcei l-am jucat în sala K.B. Halle, care e situată în centrul Capitalei și totuși... în afara ei. Nu înțelegeți? Să vă explic această... curiozitate daneză. Sala K.B. se află în comitatul Frederiksberg, iar Copenhaga înconjoară ca un cerc imens acest comitat. Deci, de fapt, centrul orașului se află aici, în Frederiksberg.

Vă mărturisesc că aveam destule emoții înaintea meciului. Danezii sînt jucători tehnici, iar la ei acasă nu prea sînt obișnuiți să piardă. Cînd am intrat pe teren, K.B. Halle clocotea. Spectatorii doreau o victorie în fața campionilor mondiali. Noi însă aveam de plătit o «polițan»: acel 15—14 din 1963. Am ciș-

tigat în ropote de aplauze cu 20—17. Penu, Iacob, Gruia și Costache Mircea II au jucat excelent. Echipa noastră a avut un grup de susținători entuziaști, chiar din primul minut de joc: echipajul de pe vasul Transilvania, aflat atunci în Danemarca. Vă spun sincer, ne-am simțit toți mai puternici...

De la Copenhaga am pornit cu avionul în ziua de 25 februarie spre Oslo, capitala Norvegiei. Abia decolasem și Oțelea a anunțat, cu mari regrete, că și-a uitat pălăria la aeroport. Nu mai era nimic de făcut. Ne-am amuzat, și nici unuia dintre noi nu i-a trecut prin minte că pălăria lui Oțelea va mai revedea Bucureștiul. Și totuși... În drum spre Oslo, trebuia să facem o escală în Suedia, la Göteborg. Fiind ceață și vreme urâtă, aeroportul din Göteborg nu ne-a primit și iată-ne întorși la Copenhaga unde am mai stat două ore, timp suficient ca Oțelea să-și găsească pălăria exact în locul unde o lăsase.

La Oslo am ajuns seara. Cu un tren electric am plecat imediat la Sandefjord, un vechi oraș-port al vânătorilor de balene. Am făcut cunoștință cu acest centru de pescari mai mult prin intermediul... ilustratelor, deoarece nămeți de zăpadă acopereau totul. În port, două baleniere erau imobilizate în gheață. Ne-am interesat și ni s-a povestit cum sînt vîinate balenele. Cel mai interesant lucru ni s-a părut faptul că balenele, după ce sînt vîinate, sînt umflate ca niște baloane, fiind apoi lăsate de vasul de vînătoare să plutească pe apă ca niște geamanduri imense, în timp ce vaporul pleacă mai departe, să vîneze. Uriașele mamifere sînt culese apoi de «vasul mamă», pe care se face și prelucrarea lor.

Aici, la Sandefjord, în sala Jotunhalle, am jucat primul meci cu Norvegia. Am cîștigat cu 17—12. Ne-am întors la Oslo, unde trebuia să susținem partida revanșă. După primul joc, gazdele spuneau că handbaliștii norvegieni au fost intimidăți de renumele reprezentativei României, dar că ei ar fi putut și pot să ne învingă. Lucrul acesta ne-a ambiționat în mod deosebit și, în cel de al doilea meci, am învins la un scor mai sever: 19—8. A doua zi, ziarul «MORGEN POSTEN» din Oslo, într-un articol cu titlul: «Artiștii români ai balonului i-au surclasat pe jucătorii nordici», nu mai găsea superlative pentru a ne

lăuda echipa și pe fiecare dintre noi în parte. Acesta este un sistem al ziaristilor nordici, pe care noi însă îl cunoșteam. Cînd sportivii lor sînt învinși, ei îi laudă foarte mult pe învingători, pentru a se spune că au fost întrecuți de o echipă extraordinară. Mie îmi place să cred că aveau dreptate doar pe jumătate...

La Oslo am vizitat un muzeu în care sînt expuse trei vase ale vikingilor. Acestea au fost găsite în diverse localități norvegiene, împreună cu alte lucruri ale străvechilor locuitori ai acestor ținuturi. Am văzut, de asemenea, la «Casa Kon-Tiki», pluta din lemn de balsa cu care norvegianul Thor Heyerdal a făcut vestita expediție plecînd din portul peruvian Callao, pentru a ajunge în arhipelagul Tahiti. Am regretat foarte mult că nu am putut vizita și muzeul Fram, acesta fiind închis chiar în perioada turneului nostru. Am fi putut vedea acolo, printre altele, și vasul vestitului explorator norvegian Fridtjof Nansen.

Ultima țară vizitată cu ocazia turneului, a fost Islanda. Plecînd de la Oslo cu avionul, după cinci ore de zbor, am aterizat la Keflavik, un orașel de pe coasta Atlanticului. De aici, cu autobuzul, ne-am îndreptat spre capitala Islandei, Reykjavik, care ne-a primit capricios, cu soare, apoi cu ploaie și din nou cu soare. Aici temperatura variază între minus 2 și plus 12 grade. În ciuda acestui fapt, mai toată lumea știe să înoate. Faptul se datorește numeroaselor bazine în aer liber care folosesc apele izvoarelor calde ce se găsesc la tot pasul. În Islanda copiii nu pot primi diploma de absolvenți ai unei școli dacă nu știu să înoate.

La Reykjavik am jucat două meciuri cu reprezentativa țării gazdă. Le-am cîștigat pe amîndouă. Primul cu 23—17, iar al doilea — cu 16—15. Islandezii sînt jucători buni, dar scorul strîns din ultima partidă s-a datorat și oboselii noastre. A fost ultimul meci al turneului.

Am plecat din Reykjavik în ziua de 6 martie. O primă escală la Glasgow, grandiosul oraș scoțian, apoi alta la Copenhaga, de unde — după ce am băut o țuică fiartă la agenția TAROM — am plecat spre patrie.

A fost un turneu frumos, care ne-a întărit și mai mult convingerea că putem cucerii titlul de campioni și la viitoarea ediție a campionatelor mondiale».

IN FOTOGRAFII:

1. Echipa României înaintea meciului cu Danemarca de la Copenhaga. De la stînga la dreapta: Iacob, Marinescu, Gațu, Mircea Costache II, Oțelea, Nica, Gruia, Moser, Penu, Redl și Hnat.
2. România—Danemarca: 20—17 — fază din joc. Atacanții români — Gațu, Moser și Mircea Costache II (în tricouri negre și de la stînga la dreapta) — s-au infiltrat în apărarea gazdelor și vor înscrie un nou punct pentru echipa noastră.
3. O fotografie amintire din Copenhaga. De la stînga la dreapta — Licu, Gațu, Moser, Goran și Mircea Costache II.

Foto: N. NEDEF

CALEIDOSCOP HANDBALISTIC

● **CAMPIONI AI... MECIURILOR ÎN DEPLASARE.** — Reprezentativa masculină a României deține, pe lingă titlul mondial, și un record unic în felul lui. În cei 9 ani de existență, echipa noastră națională a susținut un număr de 61 de întîlniri internaționale intertări, inclusiv cele disputate în cadrul celor trei campionate mondiale. Raportate la vîrsta echipei, desigur că cele 61 de jocuri ar putea constitui o performanță. Si chiar este. Dar nu la aceasta ne referim, ci la faptul că 50 de partide au avut loc peste hotare și numai 11 în țară! Iar bilanțul îi este favorabil, cum stă bine unei campioane mondiale:

ACASĂ	11	10	1	0	206 : 146
DEPLASARE	50	31	3	16	802 : 661
TOTAL	61	41	4	16	1008 : 807

● Cele mai multe jocuri «afară» echipa noastră le-a susținut cu Danemarca (6), Iugoslavia (6), Cehoslovacia (5) și Norvegia (5).

● **AL 1000-LEA GOL!** Știți cine a înscris al 1000-lea gol al echipei reprezentative? Dacă nu, vă spunem noi: **COSTACHE MIRCEA II.** «Evenimentul» s-a produs în cursul meciului România—Islanda (16—15), disputat la 6 martie 1966. Acest gol a fost al 8-lea marcat de jucătorii noștri la Reykjavik, în a doua partidă cu Islanda. În același meci, Gruia a înscris al 800-lea punct al echipei într-un joc în deplasare. Pînă la acest meci, Moser marcase al 900-lea gol (în partida R.D. Germană—

România 15—14), iar Hnat pe al 700-lea, în deplasare (în aceeași întîlnire).

● **GOLGETERUL RECENTULUI TURNEU.** În cursul turneului nordic întreprins recent de echipa națională masculină, aceasta a marcat 109 de goluri. Cele mai multe au fost opera lui *Gruia*: 24. În clasament urmează: Moser și Iacob cu cîte 22, Costache Mircea II — 12 și Oțelea — 10.

● **44 JOCURI INTERNATIONALE** au susținut echipele noastre de la începutul acestui an: 6 reprezentativa masculină, 19 selecționata de băieți a orașului București și 14 echipele de club. Victoria ne-a revenit în 35 de meciuri.

● **LA SFIRSITUL ACESTEI LUNI** ne va vizita echipa Medvesciak din Zagreb, fostă campioană a Iugoslaviei și finalistă a ediției 1965—66 a «Cupei campionilor europeni».

● **IN VARA** va avea loc la Macolin, în Elvetia, un curs internațional de antrenori, la care vor participa o serie de binecunoscuți tehnicieni din Europa. Din România au fost invitați I. Kunst-Ghermănescu și I. Moser.

● **ANUL ACESTA** handbalul românesc va fi reprezentat și la «Trofeul Zagreb» (masculin) și la «Trofeul Tașmajdan» (feminin) de la Belgrad, două competiții de tradiție, organizate de forul iugoslav. La Zagreb vor participa, după cum anunță presa de specialitate iugoslavă, selecționata României, Elveției, Ungariei și Iugoslaviei, iar la Belgrad echipele naționale ale României, U.R.S.S., Ungariei, Iugoslaviei și, probabil, Norvegiei.

„REALUL“, „MODERNUL“ ȘI... HANDBALUL

ÎN FOTOGRAFII:

Sus — Prof. Dumitru Popescu-Colibași la un antrenament cu portărițele. Stînga, jos — antrenorul brașovean, în mijlocul elevelor sale, handbalistele de la Liceul nr. 2 Brașov.

Dumitru Popescu-Colibași este unul dintre cei mai buni antrenori de handbal ai țării. În decursul anilor el a pregătit un număr record de sportive și continuă să se preocupe cu pasiune de handbalul feminin. Despre valorile de necontestat pe care le-a dat lotului republican am amintit nu de mult în paginile revistei și nu găsim necesar să mai revenim. Vom relata, în schimb, o discuție avută cu neobositul antrenor brașovean, discuție considerată de noi ca deosebit de interesantă în privința onora dintre metodele sale de lucru.

— *V-am urmărit în timpul jocului din cadrul turneului final al «Cupei ziarului Sportul popular», în care echipa Liceului nr. 2 din Brașov, pe care o antrenați, a termi-*

nat la egalitate cu Ș.S.E. 2 București. Ați fost de un calm imperterbabil, în ciuda freacății din tribune și a tensiunii de pe teren...

— Jocul l-am trăit la fel de intens ca toți ceilalți. Am fost emoționat, ba chiar nervos, numai că aceste simțăminte nu le-am exteriorizat. Calmul pe care mi l-am impus și-l afixez ori de câte ori este cazul are darul să calmeze echipa. În timpul unei partide, un antrenor nervos reduce cu 80 la sută potențialul de luptă al formației sale.

— *Cum vă recrutați elevetele?*

— Depinde de rolul pe care mi-l propun să-l aibă în formație o jucătoare sau alta. Pe Florica Agapescu, de pildă, am ales-o pentru faptul că are la matematică numai note de 10. Am observat că, pe teren, bunele matematiciene știu, și reușesc, să rezolve cu succes «ecuațiile» din joc. Anii de experiență mi-au dovedit că, în general, sînt două

tipuri de jucătoare. Primele ar fi realizatoarele. Acestea au multă fantezie și personalitate în jocul pe care-l desfășoară, iar la școală au înclinații spre partea literară («umanistele»). Celelalte sînt coordonatoarele de joc și pe acestea le recrutez cu predilecție din rîndurile matematicienelor, ale «realistelor». Coordonatoarele au rolul să pună pe realizatoare în poziții bune de șut. Unii antrenori aleargă numai după realizatoare și, după părerea mea greșesc. În 1964, Iuliana Nako a fost golgetera campionatului. Ea a obținut această performanță datorită aproape în exclusivitate paselor bune primite de la Herta Conicek, pe care însă nimeni n-a remarcat-o... Aș putea da și alte exemple, dar mă opresc aici, invitînd antrenorii să reflecteze asupra acestor probleme.

G. Șt.

Nerăbdare justificată

Am inițiat printre colegii de redacție un concurs «Cine știe câștigă». Tema? Recunoașterea fotografiilor alăturate: în ce țară și din ce bazin au fost ele realizate? Premiul anunțat a rămas însă neacordat. Nimeni nu a recunoscut în cadrul acestor două imagini — **NOUL NOSTRU BAZIN DINAMO**.

Pentru că cele două fotografii au fost făcute la bazinul din sos. Ștefan cel Mare prin unul din cele patru vizoare cu care a fost înzestrată frumoasa noastră bază sportivă olimpică. La ce servesc vizoarele? Desigur, nu atît pentru a da satisfacții căutărilor de inedit ale fotoreporterilor, cît mai ales pentru a veni în ajutorul antrenorilor și al sportivilor care urmăresc prin toate mijloacele o îmbunătățire a mișcărilor brațelor și picioarelor în funcție de tehnica diferitelor procedee de înot. Prin aceste vizoare antrenorii pot observa mult mai bine decît de pe marginea bazinului ce anume se petrece sub apă, ei pot face kinograme după care — printr-un studiu științific — pot lua cele mai eficiente măsuri în vederea îmbunătățirii deficiențelor constatate.

Vizoarele de la bazinul Dinamo vin și în sprijinul înotului artistic. Plasate în fața acestora, sportivele începătoare studiază în mod direct acțiunile înotătoarelor mai experimentate, iar mai apoi, în bazin, încearcă să le imite și nu fără succes.

Antrenorii, ca și toți înotătorii bucureșteni, așteaptă cu nerăbdare inaugurarea activității în aer liber și deschiderea bazinului Dinamo. Prin prisma celor arătate, graba lor de a părăsi bazinul acoperit de la Floreasca apare deci pe deplin justificată.

Foto: A. ROSENTHAL

Aceasta este Cristina...

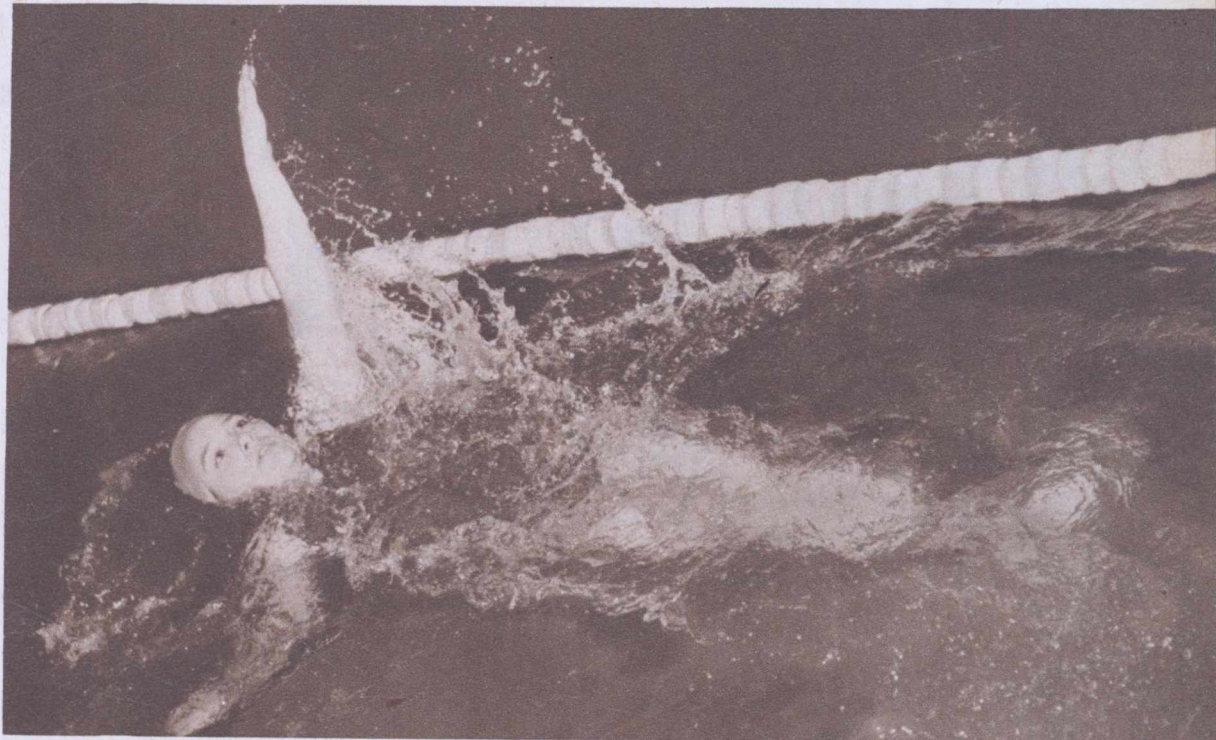
Am văzut-o pe Christine Caron într-o fotografie publicată de un ziar parizian. O prezenta în costum de baie, lângă un bloc-start, zimbând fotogenic. Are o față cu trăsături plăcute, corpul sculptural, athletic, și din întreaga-i înfățișare se degajează o feminitate aproape ne-verosimilă pentru o sportivă de valoare ei. Am arătat ziarul cu fotografia Cristinei Balaban — multipla noastră recordmană. Știam că a cunoscut-o personal pe Christine, la Bremen, în februarie, când a concurat alături de ea, urcând împreună pe podiumul învingătorilor.

— O recunoști?

— Este tare drăguță. Sintem de aceeași vîrstă. Ne despart doar cîteva luni. Amintindu-mi de ea mă frămîntă însă un gând...

— Legat probabil de supremația sportivă?...

— Nu pot spune că am fost vreodată lipsită de ambiție. Dimpotrivă. Am dorit întotdeauna să realizez mai mult. Să devin cea mai bună. Și ambiția mi-a ajutat să progrez. Cu «Kiki» Caron este însă altceva. Ca să mă înțelegeți mai bine, am să vă relatez un mic episod. Când, datorită aceluia 1:10,8 la 100 m spate am ocupat la Bremen locul 3. «Kiki» m-a tratat ca și cum nici n-aș fi existat. Și m-am simțit stingheră. A urmat proba de 200 m spate. Cu 2:36,6 m-am clasat pe locul 2. Fotorepórterii i-au cerut Cristinei să pozeze alături de mine. Abia atunci recordmană Europei mi-a zîmbit. Protector, m-a îmbrățișat cu o mîină pe după umeri și, în așteptarea declanșării «blițului», a continuat să zîmbească. Gestul ei, deși părea firesc, m-a deranjat oarecum. Din acel moment nu-mi doresc decît prilejul unei a doua fotografii alături de ea.

Dar, într-o versiune nouă. În îmbrățișarea ei să simt nu atît gestu-i de protecție, cît prețuirea pentru timpul bun pe care l-am scos.

— Ai gînduri îndrăznețe...

— Îmi dau seama și știu că nu-mi va fi ușor. De la o anumită performanță zecimile de secundă se smulg greu, dar se smulg. Este foarte probabil ca a doua fotografie de care am amintit să nu o pot face curînd. Poate la anul... La cîteva zile de la întîlnirea mea cu Christine

Caron, la Magdeburg, am mai smuls recordului țării la 100 m spate încă 4/10 sec. obținînd 1:10,4. Prin muncă totul este deci posibil și de muncă nu am fugit niciodată.

Recapitulăm în minte evoluția performanțelor Cristinei. În 1964, la 100 m spate, realizează 1:12,9. În august 1965, la Budapesta, 1:11,8. În septembrie, la București, 1:11,0. În februarie 1966, la Bremen, 1:10,8. Și tot în februarie, la Magdeburg, 1:10,4. În 1964 Cristina Balaban a fost autoarea a trei recorduri republicane. În 1965 ea corectează nu mai puțin de 20 de recorduri ale țării, iar în acest început de an, grăbită, Cristina își dezvăluie intențiile, ameliorînd în numai două luni — șase recorduri republicane. În afara probelor la care s-a specializat (spate), Cristina Balaban a îmbunătățit recordurile la toate probele procedurii «liber»: 100, 200, 400 și 800 m. La 100 m liber, noua sa performanță — 1:04,3 vine să corecteze (e drept, în bazin de 33 m), recordul deținut de Ingrid Ungur, buna sa prietenă. O întrebăm pe Cristina:

— Cum a primit Ingrid «detronarea» de la proba ei favorită?

— Fără supărare. M-a și felicitat. Și aceasta în mod sincer. Cînd am obținut noul record la 100 m liber, Ingrid era în examene. Ultimele examene la Facultatea de electronică, pe care le-a luat cu brio. Dacă ar fi concurat alături de mine, sint convinsă că ar fi obținut un rezultat superior celui cu care am fost cronometrată. Și ea este foarte bine pregătită. De altfel, acest lucru se va vedea în curînd...

— Pentru ce procedee intenționezi să te pregătești mai atent?

— O să vi se pară curios, dar n-am preferințe. Antrenorul meu, Remus Drăgușan, m-a sfătuit (și eu am acceptat) să lucrez la fel de intens pentru toate procedeele și distanțele. Mi-am dat seama că sfatul lui vine să excludă monotonia. Permanent am poftă de lucru.

— Ești în anul II la I.C.F., la cursurile fără frecvență. Ai avut examene. În timpul sesiunii ai întrerupt antrenamentele?

— Nici un moment. Mi-am planificat timpul în mod chibzuit și am avut răgaz pentru toate. Examenele le-am trecut cu bine. La unele materii chiar cu nota 10. Acum, cînd am terminat sesiunea, continui să studiez. Mă pregătesc să pot sări și peste hopul din vară. Studiul făcut zi de zi îmi permite să nu neglijez antrenamentele la natație.

Am întrerupt discuția noastră cu Cristina Balaban cu convingerea că planurile ei, unele chiar îndrăznețe, vor fi traduse în fapt. Ambiția care o caracterizează este un adevărat motor care-i impulsează toate acțiunile. Aceasta este Cristina.

*

Pe tabela celor mai bune performanțe europene din toate timpurile, la 100 m spate, Cristina Balaban ocupă locul 9. Dintre sportivele care și-au înscris numele pe această tabelă, doar trei (C. Caron — Franța, L. Ludgrove și A. Franklin — Anglia) mai răspund astăzi prezent în activitatea competițională. Pe acestea trei, Cristina Balaban le va avea drept principale adversare, în august, la campionatele europene de la Utrecht.

G. ȘTEFĂNESCU

Moment de intimitate familială: la colțul rezervat trofeelor, Cristina alături de cel mai bun prieten și mai credincios admirator, tatăl ei, doctorul Ion Balaban.

PETROLUL—DINAMO PITEȘTI 3—2. În stînga, momentul golului 3 al ploieștenilor. Autor... invizibil: Dridea II. Barbu (3), Ioachim și sînt dezechilibrați. În fotografia din dreapta, Juhas trage la poartă cu capul, peste Țir covnicu (ghemuit), Badea (prim plan) și Ilie Stelian (d

**DUPĂ
PRIMA
ETAPĂ
A
RETURULUI**

**DRID
ION**

ȘTIINȚA CRAIOVA-RAPID 1—0. Atac la poarta liderului. Andrei, Motroc, Sfirlogea, Eftimie (9), Dan și Ionescu (8).

Foto: ȘT. CIOTLOS

Reportajul de anticipație realizat în numărul trecut al revistei noastre și care a stîmțit un mare interes în rîndurile cititorilor, a început să-și deruleze bobinele... rezultată.

Prima etapă, dominată de duelul prin corespondență Rapid-Petrolul, a dat cîștig de cauză petroliștilor, care au preluat conducerea... Din cele 18 puncte promise de Ion Ionescu feroviarilor n-au realizat nici unul, avînd «dreptul» să mai piardă doar șase puncte din cele 24 posibile. În schimb Petrolul, care a promis 17 puncte, a și «bifat» două — e drept «acasă» — avînd de realizat 15 din cele 24, pentru totalul de 36.

Bineînțeles că etapa a doua poate răsturna lucrurile, dar asta nu va putea șterge impresia că echipa ploieșteană are un plus de masivitate, care ar putea decide. Nu e mai puțin adevărat că Rapid, «echipa tuturor posibilităților», poate marca zig-zag-uri valorice greu de prevăzut.

Să-i urmărim acum pe ceilalți 12.

C.S.M.S. a pierdut la Farul, dar «norma» de 14 puncte pe care a anunțat-o nu este afectată. La Constanța, Farul, cu «calci» perforata de numărul redus de puncte, trebuie să pompeze apa din toate puterile pentru a se menține pe linia de plutire.

La Brașov, Steagul roșu a recuperat punctele pierdute toamnă, la Timișoara, menținîndu-se în zona lui 50%, zoric «mediocrității aurite»...

U.T.A., deși doar cu o «remiză» pe teren propriu, are satisfacția de a fi luat 3 puncte din 4 echipei lui Constantin în ace

confirmă! ESCU-nu!

STEAGULRO-SU-STIINTA TIMISOARA 3-0.
Sus: Năftănilă va trece de Răcelescu. În fund: Mihăilă și Pescaru. Jos: Duel Goran-Siclai. Portarul timișorean va bloca.

Foto: A. NEAGU

Portarul Niculescu
PAUL ROMOȘAN

DINAMO BUCUREȘTI-SIDERURGISTUL 4-0. Radu Nunweiler într-un duel inegal cu «trio»-ul gălățean Ioniță (5), portarul Enache și Pal. Jos: Varga, redivivus. gol! Numai de-ar ține...

Foto: T. ROIBU

campionat. La Steaua revirimentul continuă. Să fie într-un ceas bun!...

La Oradea, Crișul a pierdut un punct imens, ceea ce îi agravează situația. E puțin probabil ca orădenii să poată obține cele 15 puncte promise dacă fac doar joc egal cu Știința Cluj «acasă».

Dinamo București a luat un «galop de sănătate» în compania Siderurgistului și așteaptă meciul-cheie de la Timișoara, care poate hotărî viitoarea evoluție a echipei la un pol sau altul.

Știința Craiova, învingătoarea liderului, a obținut două puncte **INDISPENSABILE** și speră să-și valorifice moralul la Cluj.

Dinamo Pitești a pierdut două puncte cvasi-planificate, dar anunță o ascensiune spre zone sigure.

Știința Cluj e campioana remizelor; cam puțin...

Știința Timișoara, învinsă printr-un scor de forfait, are probleme multe de rezolvat.

În sfârșit, Siderurgistul va miza totul în jocul cu actualul lider, la Galați. O eventuală înfrângere va însemna, după toate probabilitățile, ultima șansă pierdută.

Și totuși, returul abia a început. Toate calculele sînt pur... gazetărești. Pentru că fotbalul desfide orice calcul. Cu asta a fost de acord și Eusebio după meciul cu Manchester, la Lisabona.

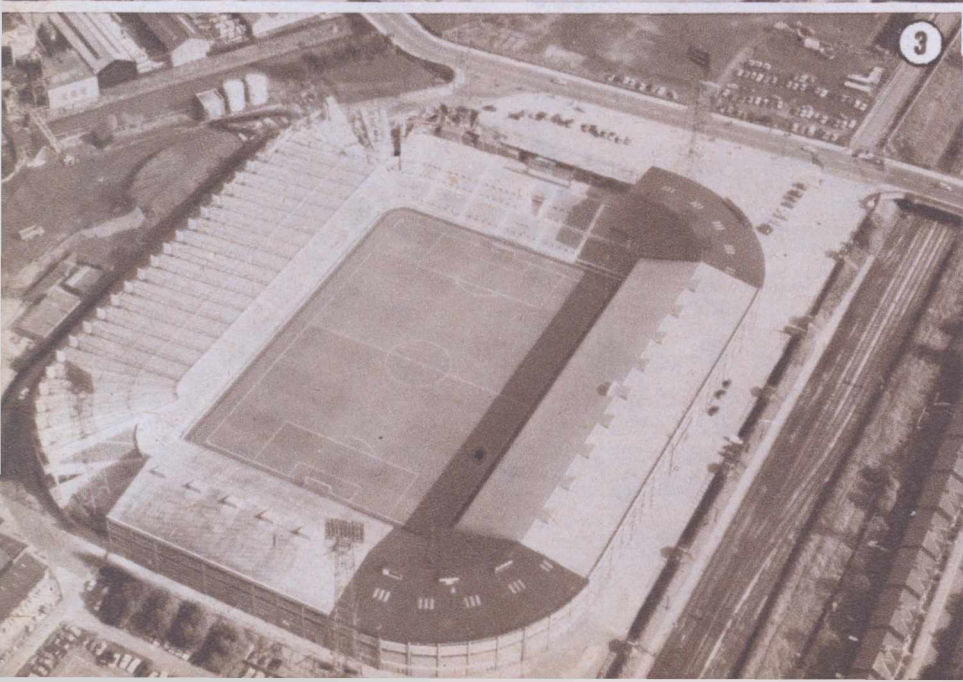
IOAN CHIRILĂ

Secretarul Federației Engleze de Fotbal, dl. **Denis Follows**, a făcut pentru Revista «SPORT» următorul comentariu cu privire la pregătirile și șansele echipei engleze:

«Trebuie să recunoaștem că tragerea la sorți pentru seriile finale a favorizat echipa Angliei în lupta pentru cupa «Jules Rimet», luptă în care sînt angajate alte 15 echipe ce se vor confrunta în iulie în Marea Britanie. S-ar fi putut întîmpla, de pildă, ca țara gazdă să fi avut de înfruntat Argentina în locul Uruguayului, sau Italia în locul Franței.

ANGLIA SE PREGĂTEȘTE PENTRU CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

Era dinainte cunoscut că Anglia, ca țară gazdă, își va disputa jocurile pe stadionul Wembley și că Brazilia, deținătoarea trofeului, va «cadea» în altă serie, urmînd să-și dispute meciurile la Liverpool. Aceasta, pentru ca cei doi «favoriți» să nu se întîlnească înaintea semi-finalelor.

Conform celor dinainte stabilite de către federația internațională, fiecare națiune participantă a primit un număr de la 1 la 16, trecîndu-se apoi la tragerea la sorți.

Succesul competiției a fost asigurat în momentul în care comitetul de organizare al campionatului mondial, de acord cu F.I.F.A., a luat hotărîrea de a împărți națiunile participante astfel încît națiuni înrudite să nu joace între ele și astfel interesul pentru competiție a crescut.

Rezultatul tragerii la sorți este cunoscut:

Seria 1	Seria a 2-a	Seria a 3-a	Seria a 4-a
Uruguay	Elveția	Brazilia	U.R.S.S.
Anglia	R.F.G.	Bulgaria	Chile
Franța	Spania	Ungaria	R.P.D. Coreeană
Mexico	Argentina	Portugalia	Italia

Fiecare serie are meciuri atractive. Din păcate, sistemul de disputare al grupelor, programul meciurilor, stabilirea datelor de disputare a jocurilor și regulamentul F.I.F.A. nu permit nici unei echipe să joace două meciuri în 48 ore, ceea ce înseamnă că o echipă este obligată să-și joace toate meciurile din serie pe același stadion. S-ar putea ca din această cauză Brazilia să nu joace la Manchester, iar R.P.D. Coreeană sau Elveția să joace toate meciurile la Middlesbrough, respectiv Sheffield. Cred, însă, că acestea sînt unicele lipsuri și că tragerea la sorți a fost universal acceptată.

Dacă privim interesul manifestat de public prin prizma vînzării biletelor, atunci acesta este într-adevăr foarte mare. Pînă la sfîrșitul anului trecut au fost vîndute bilete în valoare de peste 500 000 lire sterline, aproximativ o treime a încasărilor maxime prevăzute. La numai cîteva ore după anunțarea rezultatului tragerii la sorți, ghișeele de bilete au fost asaltate de spectatori, cisterii fiind obligați să facă ore suplimentare.

Fără îndoială că Anglia a acordat mult mai multă atenție pregătirilor echipei decît a făcut-o vreodată înainte. Înăuntrul limitelor impuse de programul divizionar intens și al participării crescînde la competițiile europene inter-cluburi, echipa Angliei a fost supusă unui program de antrenamente și jocuri destul de sever.

În sezonul 1965/66 s-au disputat șase meciuri internaționale. Urmează jocul cu Scoția, la 2 aprilie, și cel cu Iugoslavia, la 4 mai. În ajunul finalei Cupei Angliei, la 13 mai, Anglia va întîlni într-un meci de verificare echipa de tineret. După acest meci, antrenorul echipei naționale, Alf Ramsey, va decide asupra lotului care, conform indicațiilor date de F.I.F.A. trebuie stabilit pînă la 27 mai.

După 13 mai, Alf Ramsey va da tuturor selecționabililor un repaus total pînă la data de 6 iunie, cînd vor fi convocați în cantonament la Lilleshall, un centru al Consiliului Central de Educație Fizică. Aici vor rămîne pînă la 24 iunie. Urmează apoi o serie de patru jocuri în deplasare, cu Finlanda la 26 iunie, cu Norvegia la 29 iunie, cu Danemarca la 3 iulie și cu Polonia la 5 iulie.

După întoarcerea la Londra, vor fi cazați la Hendon Hall Hotel, centrul tradițional de pregătire a echipei la Londra și se vor antrena pentru primul meci din serii, împotriva Uruguayului, care va avea loc pe stadionul Wembley.

Care sînt șansele Angliei? Specialiștii pariurilor situează Anglia pe locul al doilea și, în urma rezultatelor recente obținute de echipă, acest lucru pare probabil. Oricît de critic am privi recente performanțe ale Angliei, rezultatele obținute pe continent, în deplasare deci, sînt totuși impresionante. De la înfrîngerea dezastroasă suferită în fața Franței în 1963, în cadrul «Cupei Europei», Anglia a jucat zece meciuri pe continent, cîștigînd opt, dintre care patru împotriva finaliştilor din actuala ediție a campionatului mondial — R.F.G., Spania, Elveția și Portugalia — și a făcut două meciuri nule.

Acasă, în 103 ani de fotbal organizat, Anglia nu a pierdut decît trei meciuri. Dintre învingători, numai Ungaria face parte din echipele participante la turneul final.

Scena este deci pregătită pentru o competiție impresionantă, care sperăm că va face bucuria milioaneilor de spectatori din Marea Britanie, care îi vor vedea evoluînd pe cei mai buni jucători din lume, cît și bucuria altor milioane și milioane de telespectatori din Anglia și din întreaga lume.

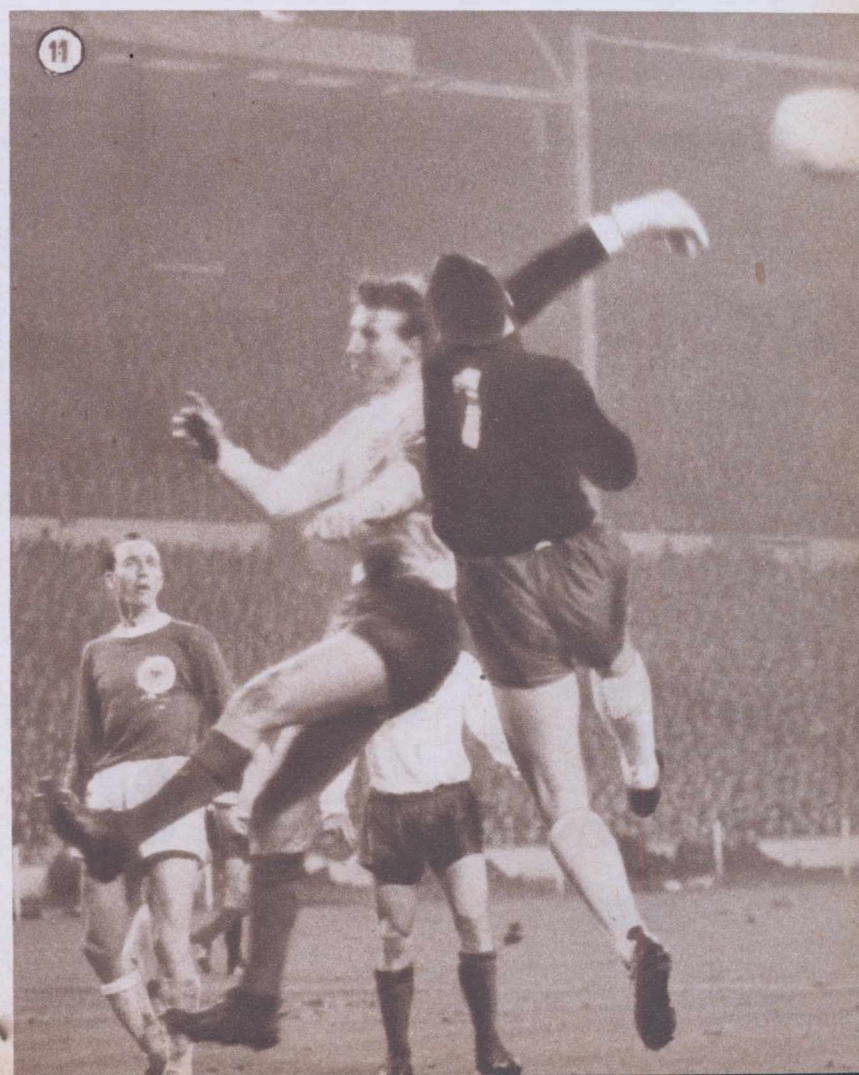
ÎN FOTOGRAFII:

1. Stadionul Wembley, capitala fotbalului englez — 100 000 locuri.
2. White City, tot din Londra, va găzdui una din semifinale.
3. Vestitul «Old Trafford», al nu mai puțin vestitei Manchester United, va găzdui echipa Braziliei.
- 4-5-6-7. Patru din «posibilii» echipei Angliei. În ordine: Roger Hunt, inter—Liverpool; Peter Thomson, inter—Liverpool; Barry Bridges, centru atacant—Chelsea; Allan Ball, extrem—Blackpool.
8. Antrenorul Alf Ramsey, care va conduce pregătirile echipei engleze pînă în preajma turneului final.
9. Antrenorul Harold Shepherdson (Middlesbrough) va conduce echipa gazdă în timpul turneului.
10. «Veteranul» portar — Ron Springett, prezent și în Suedia (1958), continuă să fie în lot.
11. Londra, februarie 1966. Anglia—R.F. Germană 1—0. Portarul vest-german Tilkovski respinge un atac englez.

STANLEY MATTHEWS...

...va da lovitura de început în meciul inaugural Anglia—Uruguay, care se va desfășura la 11 iulie, pe stadionul Wembley. Trebuie să recunoaștem că e o alegere fericită, care va face ca aplauzele să izbucnească din primul minut de joc...

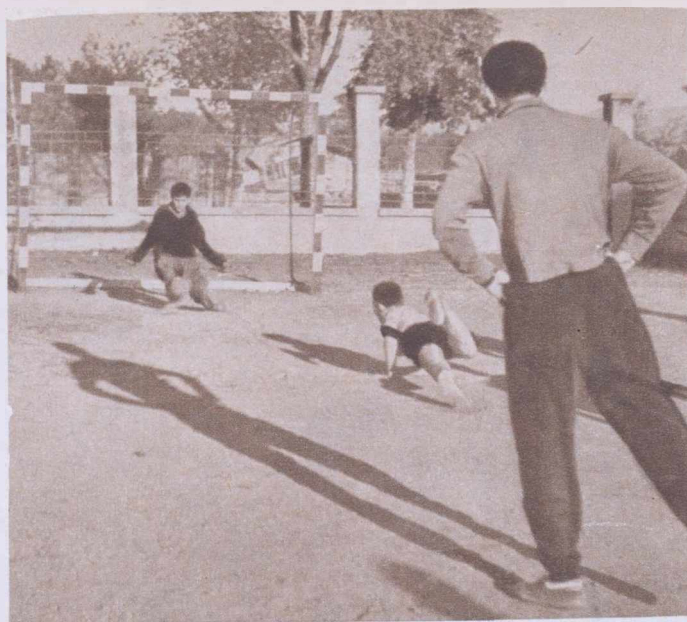

DOI ELEVI FRUNTAȘI

Cel de-al doilea concurs athletic rezervat copiilor (sala Floreasca din Capitală) s-a soldat cu rezultate bune. De reținut performanțele săriturilor în înălțime Cornel Motronea care a trecut peste ștacheta ridicată la 1,62 m și Florica Boca, realizatoarea unei sărituri de 1,40 m. Amândoi sint elevi în clasa a VII-a. Iată-i în fotografiile alăturate: 1) Cornel Motronea. 2) Florica Boca împreună cu antrenorul Răducănescu.

NICULAE D. NICULAE
— București —

CAMPIONATUL ASOCIAȚIEI

Nu de mult, la asociația sportivă Crișana a Liceului nr. 2 din orașul Beiuș au avut loc întrecerile din cadrul campionatului asociației la handbal, volei, tenis de masă, șah ș.a.

Întrecerile au fost viu disputate și deosebit de atractive.

Iată alăturat o imagine de la jocurile de handbal care au fost câștigate, atât la băieți cât și la fete, de către echipele clasei a X-a.

IONEL LEUCA

— Beiuș —

Foto: EFTIMIE BALȘ

UN NOU TEREN DE SPORT

Recent a fost dat în folosință un nou teren de sport în orașul Lupeni. Realizarea aparține asociației sportive «Tineretul» din Lupeni, respectiv elevilor Școlii generale de 8 ani nr. 3, care au efectuat sute de ore de muncă voluntară.

În fotografie, un aspect de la festivitatea de inaugurare a noului teren, marcată de o frumoasă întrecere handbalistică, la care au participat opt echipe de băieți și fete.

S. BĂLOI

— Petroșani —

POȘTA REDACȚIEI

DĂNUȚ DINCĂ — com. Uda. — În anul 1920 nu erau încă organizate campionatele mondiale de fotbal. Prima ediție a acestei mari competiții fotbalistice internaționale s-a disputat în anul 1930, în Uruguay, și a fost câștigată de reprezentativa țării gazdă. Celelalte ediții au fost cucerite de Italia (1934 și 1938), Uruguay (1950), R.F. Germană (1954) și Brazilia (1958 și 1962).

CONSTANTIN GRIGORE — Oradea. — Observațiile dv. sînt juste. De, ni se mai întîmplă și nouă. În viitor sperăm să nu ne mai prindeți pe... picior greșit. În privința corespondenței cu fotbalistul Constantin, mai încercați. Noi l-am rugat să vă răspundă.

V. CREȚU — București. — Ne-am însușit propunerea dv. de a consulta și cititorii la viitoarele anchete pe care le va face revista noastră. Dar acum e târziu. Să așteptăm sfîrșitul anului... În privința anchetei care va nemulțumit atât de mult, am fi dorit nu numai obiecții ci și *contrapropuneri*. Eram curioși să vă cunoaștem părerea. Așteptăm să ne mai scrieți.

CONSTANTIN BUZATU — București. — Deocamdată nu prezentăm nici o echipă de categoria B. La sfîrșitul campionatului însă, vom publica fotografiile promovatorilor. Vă dorim ca și echipa dv., Progresul, pe care o simpatizați atât de mult, să se afla printre ele. Pînă atunci, curaj!

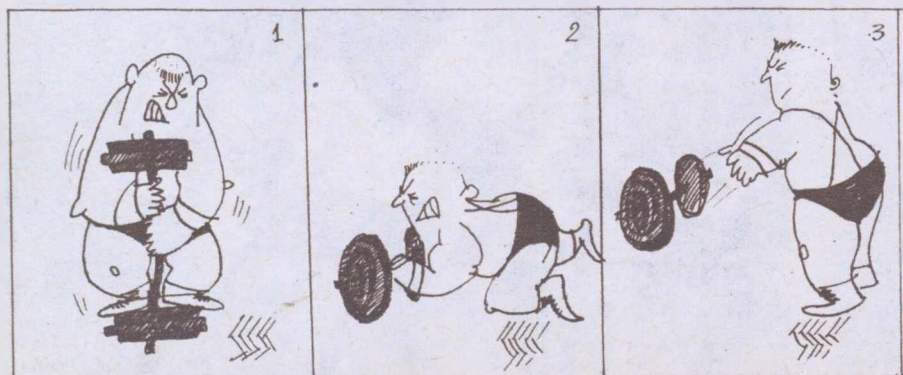
ION ȘTEFĂNICĂ — com. Pîrșcoveni. — 1) Ați auzit o poveste cu un fotbalist care... omora portarul dacă trăgea în el de la 11 m și ne cereți cîteva amănunte. Regretăm, dar nu vi le putem da. Un asemenea jucător nu a existat niciodată. 2) Doriți să aflați care este formația de fotbal a lumii? Să așteptăm deocamdată finala campionatului mondial din Anglia pentru a putea stabili cel mai bun «11» din lume — la ora respectivă.

ION CREȚU — Timișoara. — Doriți să trimiteți o scrisoare fotbaliștilor de la Dinamo București și nu le știți adresa. Iată-o pe cea a clubului lor: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43, București.

CONSTANTIN GOGÎLEA — Sibiu. — Am citit cu plăcere aprecierile pe care le faceți la adresa revistei noastre și ne-a bucurat faptul că sîntem «pe gustul cititorilor». Multe din propunerile făcute sînt bune și vom ține seama de ele. Federației române de ciclism îi puteți scrie pe adresa — București, str. Vasile Conta nr. 16.

ADRIAN POPESCU — com. Banloc. — Echipa de fotbal Steaua a câștigat campionatul de șase ori: în edițiile din 1951, 1952, 1953, 1956, 1959—60, 1960—61. Sperăm, împreună cu dv., că fotbaliștii militari nu se vor limita doar la o... jumătate de duzină.

AL. BOTICAȘ — Timișoara. — Nici o grijă, dacă v-ați hotărît să vă faceți un album cu toate echipele de fotbal din divizia A, îl veți avea complet chiar înainte de a se fi terminat campionatul. Așa după cum am promis cititorilor noștri, vom prezenta absolut toate echipele din categoria A.

HALTERE

LA... PROPRIU

1. — ZMULS

2. — ÎMPINS

3. — ARUNCAT

Desen de
FL LAZĂR

BOXUL ÎN ACTUALITATE

După turneele pe categorii de reutate de la București și Constanța, în Capitală va avea loc finala,

un sever examen de selecție în vederea formării loturilor reprezentative pentru viitoarele întâlniri internaționale din acest an.

Turneele preliminare au chemat la start pe cei mai buni pugiliști din țară. Pentru Constanța au răspuns la apel 36, iar pentru București 40. Dintre aceștia, 20 (cei cu «notele» cele mai mari) vor fi... examinați în fața spectatorilor bucureșteni.

Trebuie să remarcăm laudabila inițiativă a federației de specialitate care a hotărât formarea echipelor noastre reprezentative A și B, pe baza unei largi selecții. În felul acesta, boxul nostru va fi reprezentat cu adevărat de cei mai pregătiți sportivi, nu așa cum de multe ori s-a procedat — de către «senatori de drept».

S-a făcut, deci, un pas important spre rezultate cât mai bune. Sperăm însă să avem de-a face doar cu un început...

În fotografia, doi dintre favoriții întrecerilor: PUIU NICOLAE (foto 1) și Vasile Antoniu (foto 2), ambii în stînga imaginilor.

Foto: A. NEAGU

30 de ani pe ring

CU RAY SUGAR ROBINSON

(III)

La «Bronx Coliseum» trebuia să lupt 6 reprize cu Mitsos Grispas, boxer de origină greacă, cu un palmares frumuseț. Nu mai era vorba de o distracție, ci de un adevărat meci împotriva unui om care cunoștea toate șiretlicurile ringului și în plus era foarte rezistent. Primele 3 reprize au fost egale. Într-o 4-a însă, o directă bine înșurubată se opri în bărbia mea, pe care neatenția și oboseala mi-o lăăsaseră descoperită. Mă salvă gongul. Cred că în afara lui Gainford toți credeau că s-a terminat cu «boxerul de zahăr». Se vede că nu mă cunoșteau bine. Am evitat lupta de aproape care-i convenea lui Grispas. Am început să mă mișc, să trimit directe scurte, iuți. I-am deschis garda și în ultima repriză, când am simțit că e oboseit. I-am obligat să se angajeze el în luptă deschisă, plasând croșeurile mele unde voiam. Am câștigat la puncte. Îmi place să recunosc că dintre toți partenerii mei de până atunci Grispas mi-a făcut un mare serviciu. Această chemare la realitate m-a învățat unul din marile adevăruri ale boxului. Pentru a deveni campion trebuie, înainte de toate, să fi capabil să suferi, să rezisti în împrejurări dificile, să înduri. Tenacitatea se formează în suferință. Și atunci antrenamentul meu a devenit și mai stăruitor. Mă sculam la 5 dimineața, alergam câteva mii, reveneam la sală, apoi iar cros sau marș, din nou punching-ball și iarăși box cu umbra, până cădeam sfârșit. Cu mici întreruperi, așa am dus-o la toți cei 30 de ani petrecuți pe ring. Din întâlnirea cu Grispas am mai învățat că nu trebuie să te descurajezi când ești în dezavantaj. O lovitură bună, una singură, poate schimba cursul unui meci. După cum, când ești în avantaj, nu trebuie să te lași amețit, să te expui fără rost.

În această perioadă m-am fortificat, mi-am întărit mușchii, suflul, rezistența generală a organismului. În trei luni am obținut 6 victorii, dintre care 5 prin k.o. Simțeam că am fulgere în mină. Lucram foarte rapid. Am câștigat la Mac Intire și Bob Montgomery, apoi l-am învins pe campionul național la semimijlocie, Sammy Angot. Atunci organizatorii mi-au întins o nouă «coajă de portocală»: Maxie Schapiro. Venea după 27 de victorii consecutive. În trei reprize Schapiro era «adormit». Îl prinsesem cu o directă în ochi, pe care cred că n-a uitat-o multă vreme.

Obsesia mea era să boxez cu Fritz Zivic. Nu puteam uita scara aceea când îl martelase pe Armstrong. Zivic se făcea că nu mă cunoaște. După multe tratative cu Max Jacobs, celebrul impresar, am semnat contractul în condiții jignitoare, numai să-l pot revanșa pe Arma-

trong. Trei săptămîni m-am antrenat plin la istovire. Într-o seară de aprilie, la Madison Square Garden, l-am bătut la puncte pe Zivic. El s-a scuzat că ar fi fost bolnav. Eu însă voiam să-l bat prin knock-out. Așa că ne-am reîntîlnit după două luni, în revanșă. Era și Armstrong în sală. Meciul a durat un singur minut. Zivic nici n-a văzut când stînga mea i-a atins bărbia, a sărit în colțul celălalt al ringului, s-a lovit de corzi și nu s-a mai ridicat. Când a venit să mă îmbrățișeze în cabină, Armstrong avea lacrimi în ochi.

Meciurile cu Zivic m-au lansat definitiv. Acuma puteam să-mi aleg singur adversarii. Mai ales că stăpînul meu, berarul, continua să mă jecmănească. El se opunea unor întâlniri sub pretext că «bursa» e prea mică. Când l-am spus că vreau să renunț la «protecția» sa, m-a insultat. Eram un boxer bun, dar nu trebuia să uit că sint negru. În cele din urmă am obținut libertatea. Am plătit-o scump, cedînd bursa ce mi se cuvenea pentru ultimele mele cinci meciuri. Când am urcat la Chicago pe ring, să boxez cu Martini, în colțul meu era din nou George Gainford, cu dublu titlu de antrenor și manager. Celebrul cuplu era refăcut. Pentru a sărbători evenimentul, am câștigat prin k.o., în numai două minute.

În 1942 l-am întîlnit pe Jack la Motta, care făcea și el atunci categoria semimijlocie. Am învins la puncte. Dar, după un an, chiar la Detroit, orașul meu natal, «Taurul din Bronx», cum era supranumit, și-a luat revanșa. La meci a sosit și Joe Louis. Vă închipuiți ce rușine mi-a fost. Și totuși, parcă era necesară această înfrîngere. Pînă atunci nu făceam altceva decît să câștig. Începusem să privesc cam de sus adversarii, nu mă mai pregăteam cu aceeași regularitate. O noapte întreagă am stat cu Joe Louis, care mi-a arătat greșelile făcute și m-a avertizat serios că dacă voi continua așa, nu voi putea ajunge campion mondial.

Dar acela nu a fost ultimul meu meci cu Jack la Motta. Aveam să mă întîlnesc cu el încă de 3 ori. Au fost meciuri de o extraordinară intensitate, în care drama plină deasupra ringului și totuși noi țineam pînă la capătul celor 10 sau 15 reprize. Scorul final a fost de 4-1 în favoarea mea. În 1943, tot la Detroit, l-am învins la puncte. În 1945, pe ringul din Baltimore, La Motta a cedat, din nou, un meci în care fusese la un pas de k.o. În toamna lui 1945, din nou meciuri am câștigat opt. Am terminat la egalitate numai unul, cel cu Basora, care după cinci ani n-avea să-mi reziste decît 52 de secunde! Tot în 1945, din motive pur sportive, am spul-

berat proiectele marelui trompetist de culoare Harry James, un pasionat al boxului și protector al nepotului său Jimmy Daniels, pe care-l lansase cu o enormă publicitate. Dar bietul Daniels n-a rezistat în meciul nostru nici două reprize.

Toate aceste întâlniri erau însă mai mult antrenamente. Ținta mea era titlul mondial la semimijlocie, deținut de Jim Cochrane. În tabăra mea de antrenament, în afară de Gainford, se mai aflau antrenorii Wilfred Springer, Clide Brever și 10 boxeri de diferite categorii, cu care mă antrenam. Să știți de altfel că nu mi-a plăcut niciodată să fiu singur. Solitudinea este cea mai proastă companie.

A fost destul de complicat să ajung la acest meci pentru titlul mondial. Înainte de a se întîlni cu mine, Cochrane a vrut «să-și intre în mină», acceptînd provocarea lui Martis Servo. Printr-o fericită împrejurare, Servo l-a învins prin k.o. în repriza a 14-a. Pe Servo eu îl bătusem înainte de două ori și el căuta să-și mențină titlul mondial, invocînd fel de fel de pretexte, pentru a evita întîlnirea. În cele din urmă, comisia de box a declarat vacant titlul mondial, desemnîndu-ne pe mine și pe Tommy Bell salangeri oficiali.

20 decembrie 1946, Madison Square Garden. Joe Louis ocupa un loc în fotoliul de ring. Mi-a făcut un semn amical când am urcat îmbrăcat cu halatul meu alb pe ring. Atunci m-am gîndit din nou la zilele petrecute cu el, pe cînd eram copil, la Detroit. Lupta a început destul de bine pentru mine. În repriza a doua am prins o serie de croșeuri și upercuturi care l-au zdruncinat strașnic pe Tommy Bell. Eram favoritul care l-au învins pe Tommy, cu o croșe extraordinară de dreapta, m-a expediat la podea. Am rămas acolo pînă la «sapte». Din acel moment, 20 000 de oameni au urmărit în picioare acest meci...

adaptare de I. GOGA

(Va urma)

ULTIMA ZĂPADĂ

Ultima zăpadă îi atrage pe schiori ca un magnet, spre înălțimi. Aceștia nu rezistă tentației și coborând vertiginos pe pantele immaculate regretă că nu pot face nimic pentru a împiedica... plecarea iernii.

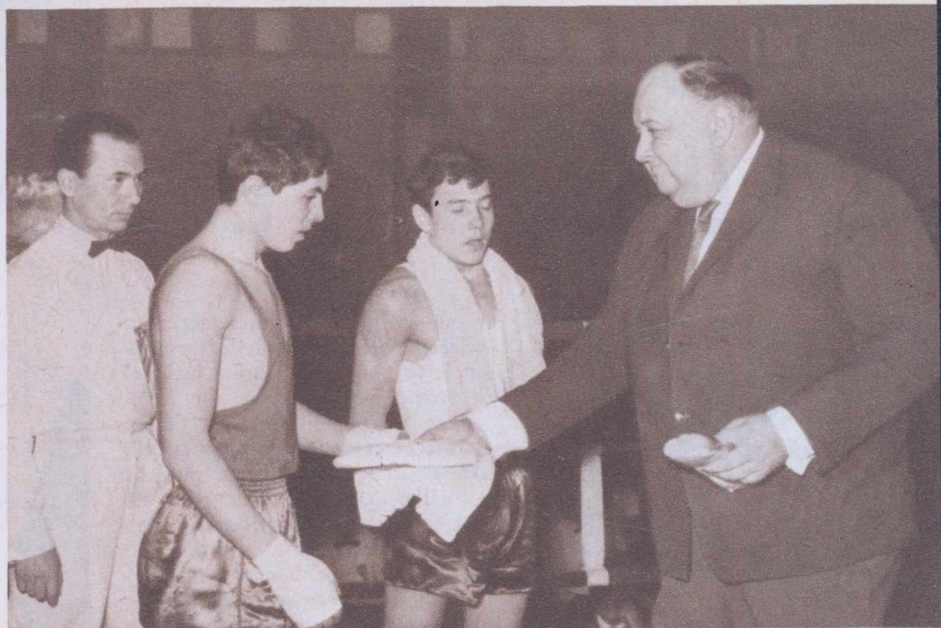
Iată-l, în imaginea de sus, pe unul dintre temerarii admiratori ai sezonului alb, alunecând (vai!) pe ultima zăpadă de pe panta de schi de la Gîrbova...

Foto: O. RĂDULESCU

JAZY CROSIST

Cunoscutul atlet francez Michel Jazy a dovedit de curind că nu este numai un bun alergător pe teren plat, ci și pe teren accidentat. Nu de mult, la Chartres, cu prilejul celei de a 61-a ediții a campionatului de cros al Franței, el a acoperit distanța de 11 km, în 35:07,8, întrecându-și principalii adversari și câștigând astfel un nou titlu de campion.

În fotografie — kilometrul 8 al cursei: Jazy ia conducerea depășindu-i pe Fayolle și Texereau.

PREMIERE... ARTISTICĂ

Cu prilejul finalei fazei pe orașul București a campionatului republican de juniori, printre cei care au înminat premii tinerilor învingători a fost și actorul Ovid Teodorescu, un nelipsit al galelor de bob. Iată-l, în fotografia noastră, înminind tricoul de campion al orașului București tînărului metalurg Florian Cuculescu.

STATUIE SPORTIVĂ

Sculptorul **CONSTANTIN IORDACHE** lucrează în prezent la o nouă statuie cu subiect sportiv. Vă prezentăm în fotografia de sus, un detaliu pe care artistul l-a intitulat «Cap de sportivă».

ÎN PATRU RÎNDURI

Faimosul Scotland Yard londonez l-a achiziționat recent pentru echipa sa de fotbal pe fostul portar de la Aston Villa.

Mărindu-și astfel efectivul. Vor pune pe portarul lor Să facă și pe detectivul Deoarece... prinde ușor.

V.D. POPA

NOI MĂRCI CU SUBIECTE SPORTIVE

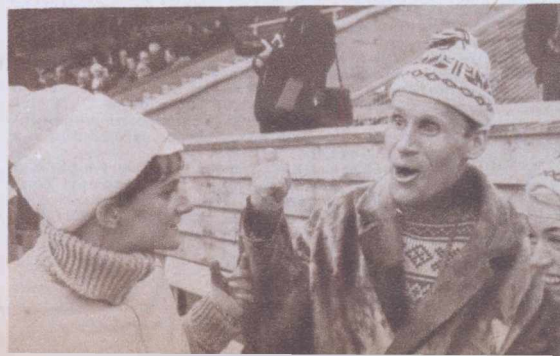
Direcția Generală a Poștelor și Telecomunicațiilor a pus în vânzare o nouă serie de mărci poștale cu subiecte sportive. Iată cum se prezintă această serie: atletism (valoarea de 55 de bani), fotbal (1,35 lei), gimnastică (1,75 lei), turism (2 lei), caiac-canoe (5 lei) — ultima valoare fiind consacrată campionatelor europene care au avut loc în țara noastră, cu care prilej sportivii români au cucerit 6 medalii de aur, 4 de argint și 1 de bronz.

Aceste mărci sînt tipărite în mai multe culori, în sistemul offset, sînt dantelate și au dimensiunile de 27x42 mm, fiind făcute după machetele grafice semnate de Eugen Palade și Florin Ivănuș.

S-au emis și două plicuri «prima zi» francate cu aceste mărci și obliterate cu o ștampilă specială.

DIN NOU CAMPIONI

Am văzut de curind, pe micul ecran al televizoarelor pasionanta întrecere din cadrul Campionatelor mondiale de patinaj artistic de la Davos. Ca și în ediții anterioară, titlul suprem la perechi a revenit cuplului sovietic Ludmila Belousova — Oleg Protopopov. Iată pe cei doi campioni — în dreapta fotografiei — discutînd cu patinatoarea elvețiană Gerda Johner.

MAGAZIN
Sportiv

ENTRU PRIMA DATĂ

În fotografia de sus îl puteți vedea pe primul arbitru francez care a condus o partidă de rugby din cadrul Turneului celor cinci națiuni, după cel de-al doilea război mondial. Evenimentul a avut loc cu prilejul meciului dintre Franța și Țara Ilor. Arbitrul irlandez M. Gilliland, desemnat inițial să conducă partida, a suferit un clacaj fiind silit ca după numai câteva minute de joc să părăsească terenul. Meciul a fost condus de către francezul Bernard Marie, pe care îl puteți vedea întrind pe teren în timp ce arbitrul irlandez (cu ochelari) se îndreaptă spre cabină. Bernard Marie este cunoscut și de românii și arbitrilor români, deoarece el a condus în țara noastră un curs de pregătire pentru arbitri.

1000 DE LIRE ENGLEZE PENTRU 8 ANI DE RĂBDARE

Un fotograf englez, pe nume Tan Ball, a câștigat cu această frumoasă fotografie 1000 de lire engleze. Este valoarea excepționalului premiu acordat de ziarul londonez «Sun».

Un jucător din echipa de rugby a colegiului Eastbourne (Sussex) își deschide în mod admirabil treisferturile. Tan Ball, 51 de ani, agent de asigurări și fotograf amator, urmărirea partida de la înălțimea unui turn de 24 m. De 8 ani el urca în turn săptămână de săptămână, pentru a «prinde» o fotografie originală. Finalmente, perseverența i-a fost din plin răsplătită!

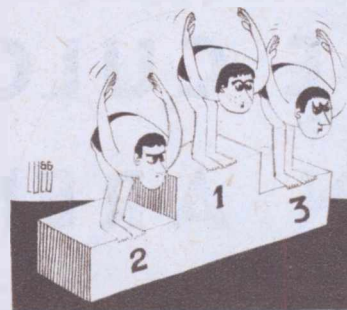
INSTANTANEELLE BUCURIEI...

Pentru învingător, finișul unei întreceri este totdeauna sinonim cu o revărsare de bucurie. Cu atât mai mult când la capătul unei zile de sărituri întreprinse de pe marea trambulină de la Holmenkollen — gazda ultimelor campionate mondiale de schi — așteptat de două fete drăguțe ca acelea care l-au întâmpinat pe proaspătul laureat, norvegianul Bjorn Wirkola (foto. 1). Pe sovietica Klavdia Boiarskih o poartă în triumf două învinse ale sale în cursa pe 10 km, norvegienele Berit Mordre și Ingrid Wigernes (2), iar aceeași atitudine o au Odd Martinsen și Ole Ellefsaeter, față de compatriotul lor Gjermund Eggen, câștigător al probei de 15 km (3). În sfârșit, Alevtina Kolcina — învingătoare pe 5 km — își exprimă bucuria victoriei, executând imediat după cursă un spectaculos... «pod» (4).

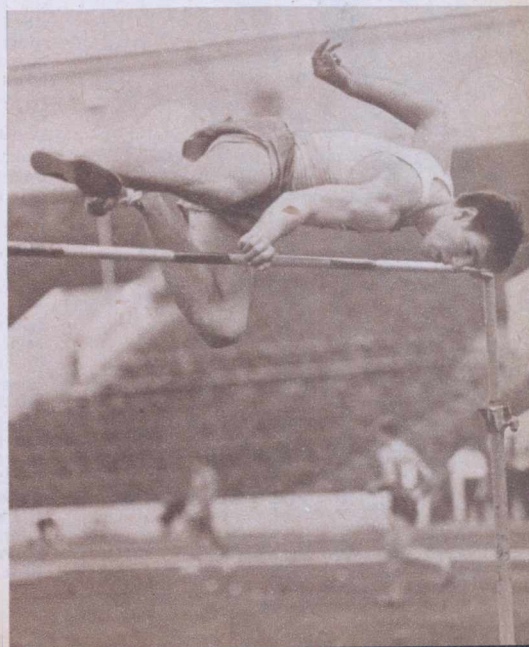
PUTEREA OBIȘNUIŢEI

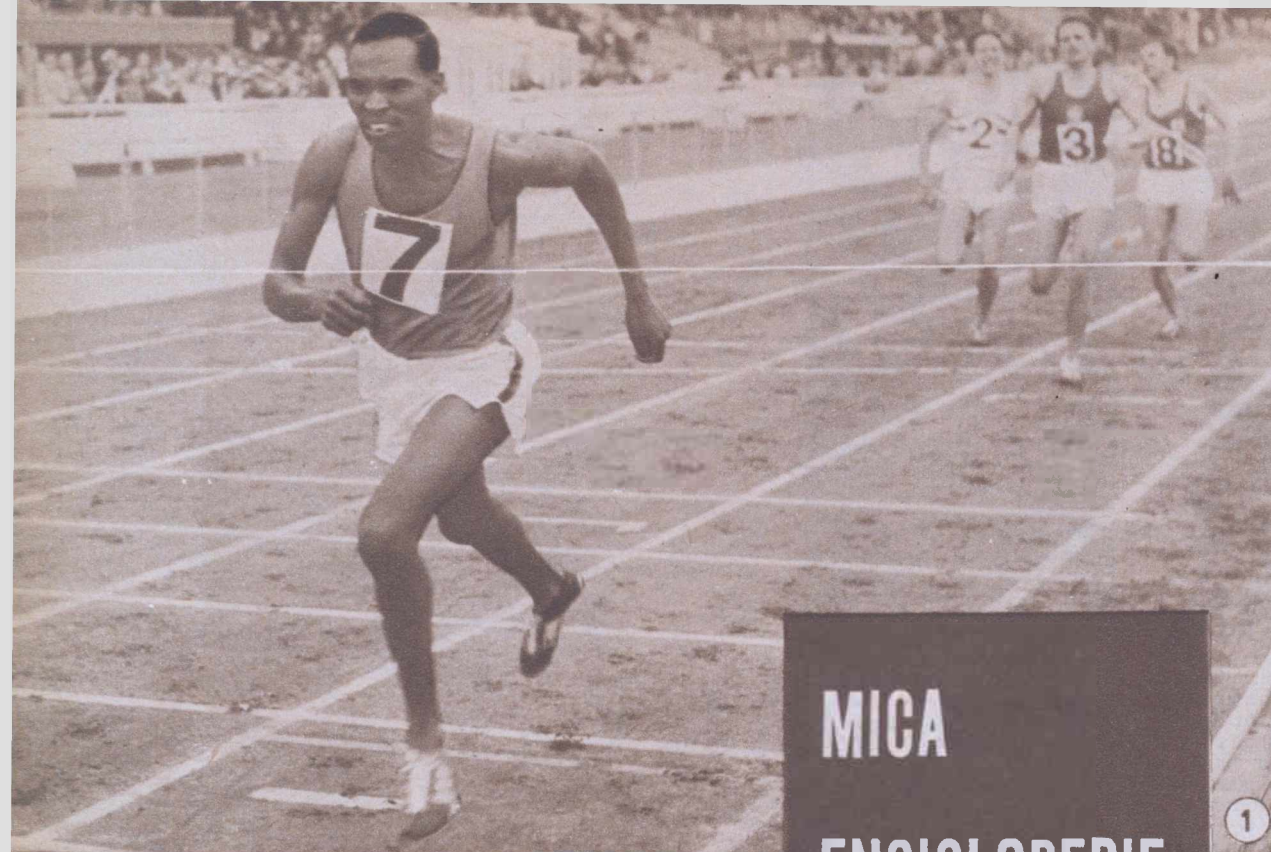

Festivitate de premiere la... înot
Desen de
ION DOGAR-MARINESCU

UN NOU BRUMEL?

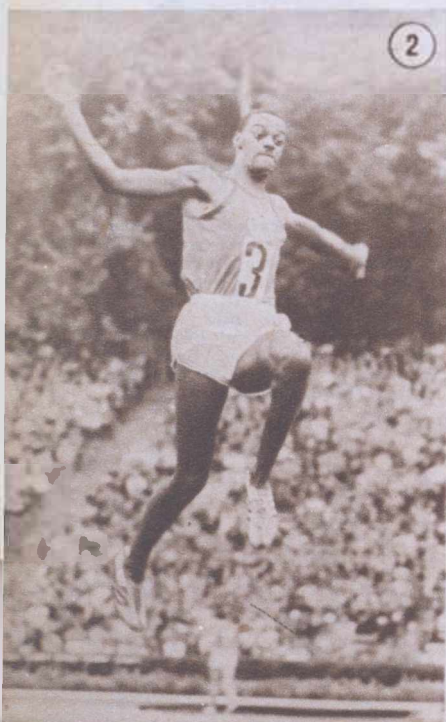
Așa se pare, deși deocamdată nu este vorba decât de un... modest 2,06 m. Totuși, ținând seama de faptul că performanța a fost stabilită de un tânăr elev, progresul și apropierea de performanțele «Săritorului cosmic» sînt foarte posibile. În fotografie îl puteți vedea sărind pe elevul Anatoli Moroz, care a reușit rezultatul mai sus-amintit în cadrul Spartachiadei școlarelor din Uniunea Sovietică.

MICA
ENCICLOPEDIA
SPORT

ATLEȚI
DE CULOARE
ÎN ARENA MONDIALĂ

2

Succesele sportivilor de culoare sint cunoscute astăzi pe toate meridianele globului. Numele unui Jesse Owens sau Ralph Boston (in atletism), Joe Louis sau Cassius Clay (in box), Louis Martin (la haltere), Wilt Chamberlain sau Bill Russel (la baschet) — ca să amintim doar citeva — au devenit celebre in intreaga lume.

Revista «Sport Illustrierte», care apare la München, s-a ocupat recent intr-un interesant articol despre performanțele și locul pe care-l ocupă in ierarhia mondială atleții negri. Pentru inceput o mică incursiune in trecutul sportului... negru.

«Încă la Olimpiada din 1912, de la Stockholm — scrie revista — obținerea unei medalii de aur de către un sportiv negru era ca și sigură. Dar, un rasist fanatic l-a incuiat pe sportivul de culoare Howard Drew in vestiar inaintea finalei de 100 m și... medalia de aur a revenit sportivului alb Craig! Primul succes obținut de un sportiv negru datează de la Jocrile Olimpice din 1920, de la Anvers, cind Henry Edward s-a clasat in probele de 100 și 200 m pe locul al treilea! In 1924, la J.O. de la Paris, studentul Universității din Michigan, William De Hart Hubardd câștigă pentru sportivii de culoare prima medalie de aur cu o săritură de 7,44 m la lungime! La Olimpiadele care au urmat, atleții negri din echipa Statelor Unite s-au impus cu autoritate. La J.O., incepind din 1932 și pină in 1964 din cele 45 de medalii de aur cucerite de atleții S.U.A., 28 — adică mai mult de jumătate — aparțin sportivilor de culoare.

In probele de sprint, atleții de culoare s-au impus cu autoritate. La 100 m pe lista celor mai buni 21 atleți ai tuturor timpurilor figurează nu mai puțin de 15 sportivi de culoare; la 200 m — 16, la 400 m — 8, la 110 m.g. — 13 etc.»

Iată cîțiva atleți negri, mari performeri ai atletismului mondial: Mc Kinley, Arthur Wint, George Rhoden, Leslie Laing, George Kerr (din Jamaica), posesori a 10 medalii olimpice, Roberts și Mottley (din Trinidad), Enrique Figueroa (Cuba) ș.a. in probele de sprint, sprint prelungit și garduri. Dar și la fond. sportivii de culoare s-au impus

cu timpul (in special cei din Africa). Astfel, in 1928, algerianul El Ouafi a câștigat maratonul la Olimpiada de la Los Angeles, iar compatriotul său Alain Mimoun, care a reprezentat tot Franța, i-a repetat performanța la Melbourne. In ultimii ani au apărut alți fondisti africani de renume. Cine nu a auzit, de pildă, de dublul campion olimpic de maraton etiopianul Bikila Abebe, de fondistii Keino, Gamoudi sau Wolde? In alte probe atletice sportive de culoare nu s-au impus pe o scară atât de largă, dar au arătat că și la acestea sint talentați. Așa de exemplu la greutate Charles Fonville a corectat, in 1948, recordul uriașului Jack Torrance aducindu-l la 17,68 m; la suliță — Bill Miller (a reușit 81,29 m in 1954) la ciocan — Enrique Samuel (Cuba) — 64,13 m și in fine, uriașul decatloniștilor, Rafer Johnson, fost recordman mondial, s-a impus de asemenea in probele de aruncări.

In atletismul feminin, sportivele de culoare cele mai cunoscute sint acele din S.U.A., Cuba și Jamaica. Sportive ca Wilma Rudolph sau Marlene «Mamie» Brown sint cunoscute astăzi in lumea intreagă. «Intr-o zi — scrie «Sport Illustrierte» — sportivele negre vor fi atât de obișnuite pe stadioanele Olimpice ca și bărbații de culoare».

Din totalul de 85 de atleți americani care au participat la J.O. de la Tokio 18 au fost negri (ei au cucerit nu mai puțin de 7 medalii olimpice de aur). Se pune, pe drept cuvint, intrebarea: dacă atleții de culoare au un ascendent din punct de vedere fizic asupra celor albi? Și iată unele comentarii. «Unii au susținut că, constituția fizică a negrilor este excelentă datorită tendoanelor, a brăcelor și picioarelor, relativ mai lungi, umerilor mai înguști, a cantității mai mari de mușchi și a unor țesuturi mai puțin grase. NIMIC DIN TOATE ACESTE NU A FOST ÎNSĂ DOVEDIT ÎN MOD ȘTIINȚIFIC» — scrie dr. Hollmann, profesor la Școala sportivă din Koin. El a arătat însă, că, in urma cercetărilor științifice de pină acum nu se poate vorbi despre o superioritate a calităților fizice ale negrilor.

Și medicul londonez dr. James Tanner exclude superioritatea fizică a sportivilor de culoare, dar arată că elementul predominant in obținerea marilor performanțe stă într-o voință extraordinară, și o putere admirabilă de concentrare. James Tanner explică acest fenomen prin faptul că secol de-a rindul negrii au fost exploatați și singurele lor posibilități de a se afirma le-au găsit in sport, muzică și dans.

In probele de sprint, sportivii de culoare, indiferent de constituția lor fizică, au fost mari performeri. Așadar — argumentul onora al superiorității fizice, a negrilor nu poate fi valabil. Ira Murchinson, care avea o înălțime de doar 1,57 m a fost recordman mondial pe 100 m. Alți sprinteri au fost cu totul alte tipuri: Ray Norton — un adevărat uriaș, Bob Hayes — tipul boxerului etc. etc. Și toți au fost sprinteri de o certă valoare mondială. Exemple asemănătoare se pot da și in rindul sprinterilor sau săritorilor albi. Armin Harry a avut o viteză de reacție uimitoare, iar campionul olimpic la lungime — Lyn Davies (Anglia) nu l-ar fi putut învinge pe Ralph Boston la J.O. de la Tokio, fără o putere de concentrare cel puțin egală cu cea a negrilor.

Fondistii africani Bikila Abebe și Kipchonge Keino au spulberat la rindul lor legenda potrivit căreia sportivii de culoare nu au o capacitate toracică mare și deci plămîni și o inimă mică, incapabilă la eforturi prelungite.

In prezent, Africa este pe punctul de a se afirma in sportul mondial. Sute de ani africani au fost nevoiți să trăiască sub dominația puterilor coloniale. Cind dată eliberați ei caută să se afirme pe diferite planuri. Unul din aceste domenii este și sportul. Kipchonge Keino este doar inceputul.

Firește, sportul african este acum doar pe calea afirmării. Avind condiții din ce in ce mai bune sportivii din Africa vor constitui desigur in curind o adevărată forță mondială.

Fără îndoială că atleții de culoare s-au impus in mod deosebit in arena atletismului mondial. Celor sceptici le-am pune intrebarea: oare atletismul american ar fi la fel de bine cotate fără valoroșii săi sportivi de culoare? Răspunsul nu necesită prea multe comentarii...

ION OCHSENFELD

RECORDURILE MONDIALE DEȚINUTE ÎN PREZENT DE SPORTIVII DE CULOARE

100 m	Jerome (Canada) — 1960 și Hayes (S.U.A.) — 1964 — 10,0
200 m	Carr (S.U.A.) — 1964 — 20,2
400 m	O. Davis (S.U.A.) — 1960 — și Plummer (S.U.A.) — 1963 — 44,9
110 m.g.	Calhoun (S.U.A.) — 1960 — 13,2
lungime	Boston (S.U.A.) — 1965 — 8,35 m
100 yarzi	Hayes (S.U.A.) — 1963 — 9,1
220 yarzi	Carr (S.U.A.) — 1964 — 20,2
440 yarzi	Plummer (S.U.A.) — 1963 — 44,9
3 000 m	Keino (Kenia) — 1965 — 7:39,6
5 000 m	Keino (Kenia) — 1965 — 13:24,2

...ȘI CELE ALE AFRICII, REALIZATE DE ATLEȚI NEGRI

100 m	Ravelomanantsoa (Madagascar)	— 1965 — 10,1
200 m	Antao (Kenia)	— 1964 — 20,4
800 m	Kiprugut (Kenia)	— 1964 — 1:45,9
1 500 m	Keino (Kenia)	— 1965 — 3:38,4
3 000 m	Keino (Kenia)	— 1965 — 7:39,5
5 000 m	Keino (Kenia)	— 1965 — 13:24,2
10 000 m	Gamoudi (Tunisia)	— 1964 — 28:24,8
3 000 m obstacole	Assou (Maroc)	— 1964 — 8:42,8
maraton	Bikila (Etiopia)	— 1964 — 2h12:11,2
4 X 100 m	Nigeria	— 1960 — 40,1
înălțime	Idriss (Ciad)	— 1964 — 2,16
lungime	Brackil (Algeria)	— 1963 — 7,91 m
triplusalt	William (Senegal)	— 1962 — 16,27 m
	Igun (Nigeria)	— 1965 — 16,27 m
decatlon	Kiprop (Kenia)	— 1964 — 6 707 p.

ÎN FOTOGRAFII:

1. KIPCHONGE KEINO

2. RALPH BOSTON

O seară plăcută la RESTAURANTUL

Se servesc sortimente variate de preparate culinare, bufet și cofetărie, pui la frigare, băuturi alese.

*Restaurantul SĂFTICA —
unitate a cooperației de
consum, vă așteaptă în
acest sezon cu noi sur-
prize.*

SE POT REȚINE MESE LA TELEFON
INTERURBAN 267 — OFICIUL BALOTEȘTI

Șoseaua București—Ploiești

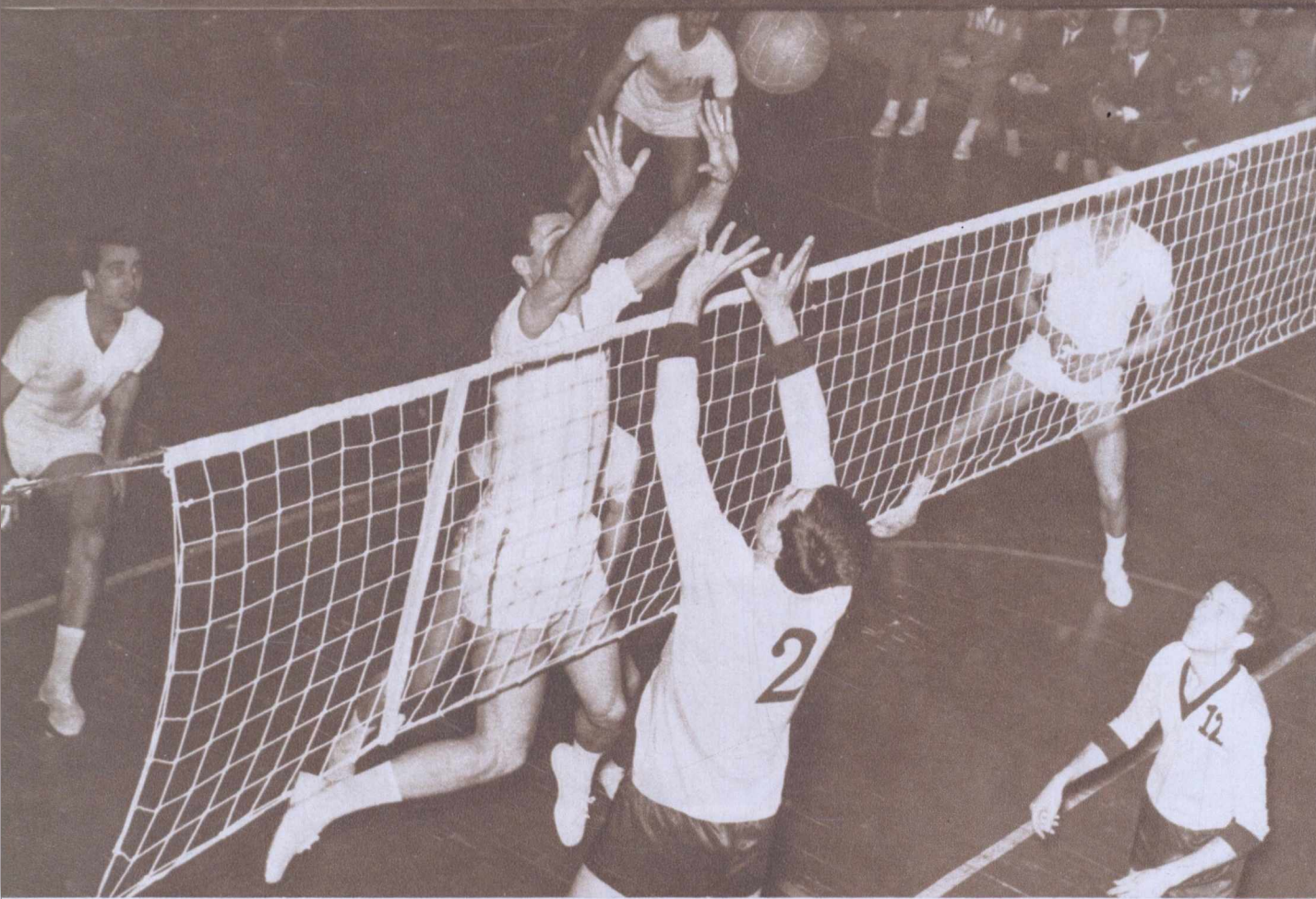
km
22

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBAUȚEAN. Corector: Gh. BANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Școlteii

VOLEI DINAMO și RAPID în semifinalele „C. C. E.”

Două echipe românești în semifinalele «C.C.E.» la volei!

O veste mai bună pentru iubitorii voleiului din țara noastră nici că se putea. *R e v i s t a S P O R T* urează ambelor formații mult succes și în meciurile următoare.

ÎN FOTOGRAFIE — o fază din meciul *D i n a m o* București — *P e r n i k* (3-0): luptă «pe plasa» între dinamovistul Schreiber și bulgarul Calcev (2). Atenți la dublaj Stoian, Smerecinski (II), Derszei (7) de la *Dinamo* și Coritonov (12) de la *Pernik*.

SPORT

RUGBI

Campionii au dominat dar... au pierdut

STEAUA — DINAMO 9-6. Dinamoviștii nu și-au onorat titlul în partida cu Steaua. Ei au jucat slab, neștiind să folosească marile lor avantaje din momentele fixe, care le-a permis să culegă aproape totalitatea baloanelor în grămezi prin P. Iordăchescu și margini prin V. Rusu și I. Tuțuianu (în lipsa din XV-le Stelei a lui Preda — indisponibil și Serban — accidentat). De aceea, totul s-a redus la o dominare sterilă...

ÎN FOTOGRAFIE: un moment din acest meci: de la stînga la dreapta — Durbac (St.), Fodor (St.), Chiriac (10-St.), Mircea Gheorghie (St.), Ene (D), Tuțuianu (purătorul balonului — D), Ionescu (St.) și Coravu (11-D).